

Gaye-Hayal

İLİM & KÜLTÜR DERGİSİ • YIL 1 • SAYI 3 •

EKİM 2021

Teslimden Temsile...

**"Bir Müslüman, bir Müslüman kardeşine;
onun hidâyetini arttıran ve onunla ondan kötülüğü def eden
bir hikmetli sözden daha üstün bir hediye vermemiştir."**

Hz. Muhammed (sas)

2 | HÂKİM
RENK

16 | HİRS

24 | SİVRİSİNEK
(BEÛDAT)

Gaye-Hayal

“Gaye-i hayal olmazsa veyahut nisyan veya tenâsi edilse, ezhan enelere dönüp etrafında gezerler.”

Gaye-i hayal olmazsa, enaniyet kuvvetlenir.

Hedefi olmayan insanlar, nefislerini doyurmaya çalışırlar.

Gayesini unuttuğu anda ise zihin kendi etrafında dönmeye başlar ve

“Sadece Ben Varım” söylemleri yankı bulur ruhunda.

Gaye-i hayal: “Allah’ı razı etmek üzere hayal kurmak,

O’nun rızası doğrultusunda muhtaç gönüllere ulaşmak” demektir.

Hayatın gayesi; yüksek ideallere yapışmamışsa, enaniyet onu sarar ve gittikçe dibe çeker.

Ömrünü ulvi gayeler üzerine yaşayan insanlar, hayalini kurtardığı gibi hayatını da kurtarır.

Her şey hayalde başlar...

Orası, pratik hayatın teorisidir.

Hayalimiz, hayatımıza dökülür aslında.

İslâm’ın inkişafı ve kalblerde yer etmesi; insanların gayesinin, faniden bakiye yol bulmasından geçer.

Rahatını düşünen, gayesinden; gayesini düşünen, rahatından fedakârlık yapmak zorundadır.

Ahh şu ‘Ben’... Ben’den çıkıp ‘Biz’ diyebilsek ne olurdu...

Sadece kendini düşünenler, başkalarını düşünmezler.

Dünya; bir kendi etrafında döner, gece-gündüz oluşur,
bir de gayesi etrafında yani güneşin etrafında döner, mevsimler oluşur.

Kış baharla tanışır, her yer renk renk, cıvı cıvı olur,
hem çiçekler mis gibi kokarak duygularımıza su serper,
hem de kuşların fısıldaşmalarıyla ruhumuz okşanır.

Bu misal gibi; biz de kendimiz için çalışırsak sadece kendi gecemizi sabaha uğratabiliriz.

Ama gayemiz adına, yani insanlara ulaşp, doğru İslâmiyet’i ve

İslâmiyet’e lâıyk doğruluğu ve istikameti göstermek amacıyla çalışırsak;
en soğuk kışlar bile baharlara, ölü toprak neşeye, bozkırlar güllerine kavuşur.

Kendi sabahımız için değil! Başkalarının baharlar yaşaması için bir hayat sürmek...

Kâinatın Efendisi’nin (sas) beyanı konumuza ışık tutar mahiyettedir:

“Kurtardıklarınızla kurtulacaksınız.”

Allah katında değerinin ne olduğunun bilmek istersen,
seni nasıl bir işte bulundurup, ne ile meşgul ettiğine bakmalısın.

Hak ile meşgul olmazsan eğer, batıl seni işgal eder.

Allah, hiçbir şeyi, o şey için yaratmamıştır.

Mesela; biz bile bardağı bardak için yapmamışızdır, başka bir gaye için yapmışızdır.

Kalemi kalem için yapmamışızdır, başka bir amaç için yapmışızdır...

Allah (cc) da; güneşi insan için, bitkiyi insan için, taşları insan için... yapmak ile beraber,

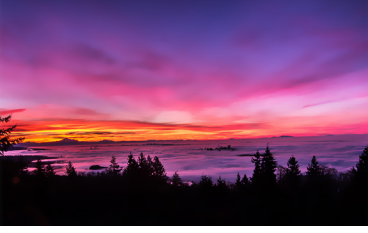
insanı da; ibadet, marifet ve rızasını kazanmak için yaratmıştır;

öyle ise benim tek gayem; onları kazanmak olmalıdır.

içindekiler

2

(Düşünce İklimi)
Hâkim Renk

12

(Beden-i Sıhhat)
En Tatlı Zehir

16

(Hayatı Hayat Yapan
Nükteler)
Hırs

24

(Hayvanlar Bi Âlem)
Sivrisinek (Beûdat)

4

(Fahri Kâinat {SAS})
Şefkat Rehberi ve
Yanlış Şiddet Algısı

18

(Bitkilerin Dili)
Ağaçlar ve Kökler

28

Âyet-i Kerîme'den
Hadîs-i Şerîf'e
Fani Saniyelerden
Baki Saatlere

8

(Kadraj)
İki Cami-Bir Deha

29

Sözün Özü

10

(Makro Seyahat)
Korunmuş Tavan

20

(Asr-ı Saâdet'ten
Bir Nefes)
Yaşayan Şehit
Hz. Talha İbn-i Ubeydullah
(RA)

30

Bizi Sensiz Etme

31

Çocuk Gözünden Nimet

Hâkim Renk

Gecenin bir vakti başımızı kaldırıp gökyüzüne baksak, gökyüzünün hâkim rengini ne olarak görürüz? ‘Siyah’ değil mi? Ya denizin hâkim rengi? ‘Mavi’. Ya ormanın? ‘Yeşil’. Pekii, bizdeki hâkim renk ne acaba? :)

Siz bunu düşünedururken mevzuya farklı bir misalle giriş yapalım;

Bir küp elimize alalım ve bu küpün içerisine ağzına kadar sirke koyalım.

Sonra da bu küpümüze küçük bir delik açalım.

Şimdi soruyorum?

Bu delikten süt akma ihtimali nedir? 0 (sıfır) değil mi?

Neden?

Çünkü içerisinde sirke vardı.

Demek ki; içerisinde ne varsa dışarıya da o akıyormuş.

İnsanlar da küp gibidir, içindekini dışına aktarır. Size, her ne kadar “Benim içimde süt var” dese de, siz dışarı akanın sirke olduğunu gördüğünüz takdirde “sende süt yok, sirke var” dersiniz.

İnsan iç dünyasını temizlemedikten sonra karamsarlık atmosferiyle sürekli dışarıya negatif enerji yayar. Hoşgörülü ve empati kurabilen bir toplum düşünüyorsak içimizdeki negatifleri pozitiflere çevirmeye gayret etmemiz gerekir.

Duygu ve düşüncelerimizi helâlde yoğurduğumuz müddetçe bizden haram akmaz. O zaman ters ifadesiyle de şunu söyleyebiliriz ki: “Eğer haram

Gönlünüzde mânâ bırakan dostlarınız kalbinizin bir köşesinde tahtını çok önceden kurmuş, sizin onları hayal etmenizi bekliyor.

işler yapıyorsak, iç âlemimiz de haramlarla yoğrulmuştur.” “2x2=4” ifadesidir bu. Siz ne kadar kalbim temiz deseniz de, dış dünyada yaptıklarınız iç dünyanın yansımalarıdır.

Çocuklara bakarken hemen tebessüm etmemizdeki sır da budur işte. Günahsız oldukları, yani iç âlemleri tertemiz olduğu için dışarıya hep kalplerindeki samimiyeti yansıtıyorlar. Gurur, kibir ve kötülüğün eseri görülmediğinden hemen merhamet ve sevgimizi celp ediyorlar.

Günahlar kalbe işleyip, siyahlandırı siyahlandırı, iman nurunu çıkarıncaya kadar katılaştırmaktadır ve “her bir günah içinde küfre gidecek bir yol vardır.” hakikatine zemin oluşturmaktadır.

Koskoca çam ağacının özellikleri çam tohumunda saklı değil midir? Öyle de günahlar içinde de küfürlerin tohumları saklıdır. Günahtan küfre giden yolculuğa bir bakalım: Günahların özelliğinde, özellikle devam ederse, orada küfür tohumu bulunur. Günaha devam eden kişide alışkanlık başlar ve o günaha karşı ülfet peyda eder. İşlediği günahlar sıradan bir hareket halini alır ve sıradanlaşır. Sonra o günaha âşık ve müptelâ olur. Günahı severek ve isteyerek işlemeye başlar. Zamanla günahın arkasına düşerek geri dönülemeyecek bir yola girer. Günahı günah olarak görmemeye başlar. Sonra o günahın azabı gerektirmediğini temenniye başlar. Bu durum böylece devam ettikçe günahı inkâr eder ve o kimsede küfür tohumu yeşillenir. Bir süre sonra etrafa dal-budak salmaya başlar. Bir gün gelir ki, günah iyice şişer, kalbde imana yer kalmaz. Kalbde küfür yerleşir ve iman çıkar hafazanallah.

Bunun çaresi de şöyle maddelendirilmiştir;

- Nefsini ittiham eden, kusurunu görür.

- Kusurunu itiraf eden, istiğfar eder.

- İstiğfar eden, istiâze eder. (Allah’a sığınmak)

- İstiâze eden, şeytanın şerrinden kurtulur.

- Kusurunu görmemek, o kusurdan daha büyük bir kusurdur.

- Ve kusurunu itiraf etmemek, büyük bir noksanlıktır.

- Ve kusurunu görse, o kusur

kusurluktan çıkar.

- İtiraf etse, affa müstehak olur.

Helâl dairesi geniştir, keyfe kâfi gelir. Harama girmeye hiç lüzum yoktur.

‘Kamer-i Munir’ olan Hz. Peygamber (sas) bir hadislerinde şöyle diyor;

“Birlikte oturduğunuz dostlarımızın en hayırlısı görünüşüyle size Allah’ı hatırlatan, sohbetiyle sizin güzel amellerinizi artıran, salih ameliyle/güzel fiilleriyle ve davranışlarıyla size ahireti hatırlatan kimsedir.”

Telefon rehberimize bakalım ve rehberimizde kaç tane ‘insanların en hayırlısı bu olabilir’i hadîs-i şerife göre bir kategorize edelim. O kadar isimler bir anda gözünüzün önünde elekten elenir gibi elendi ve pırlanta ve yakutlar hemen suyun yüzeyine çıkıverdi değil mi?

Gönlünüzde mânâ bırakan dostlarınız kalbinizin bir köşesinde tahtını çok önceden kurmuş, sizin onları hayal etmenizi bekliyor.

Şimdi isterseniz birkaç dakikalığına Saâdet Asrına gidelim ve İslâm’ın ruhunun derinliklerine doğru yolculuğa çıkalım:

Kalplerin derman ve devası, bedenlerin afiyet ve şifası, gözlerin nuru ve ışığı olan en Mükemmel Rehber Hz. Muhammed’in (sas) bir parça hâkim rengini uzaktan seyre dalalım;

Abdullah ibn-i Selâm, Medine Yahudilerinin ileri gelen âlimlerinden biri idi.

Resûl-i Ekrem Efendimiz (sas), Medine’ye teşrif buyurdıkları zaman, Abdullah ibn-i Selâm da onu görmek için gitmiş ve Efendimiz’in nurlar saçan mübarek yüzünü görünce, "Şu simada yalan yok! Şu yüzde hile olamaz!" diye söylemiş ve orada Müslüman olmuştu.

Evet, Hz. Resûlullah (sas) için söylenen çok orijinal veciz bir ifade vardır:

“En kat’î fazilet odur ki, düşmanları dahi o faziletin tasdikine şahadet etsin.”

Allah’a olan yakınlığımız, haramlara olan uzaklığımıza bağlıdır

Şimdi tekrar başa dönelim;

Evlilikte ilk bakacağımız; hâkim renktir aslında.

“Acaba karşımdaki eş adayına bakarken ilk aklıma ne geliyor?”

Bu soruyla işe başlamamız gerekir aslında.

Hâkim rengi ‘Mâneviyat’ değil ise eğer, tekrar iyi bir düşünün derim.

Helâl-haram dengesi, ibadetteki samimiyet, dürüst oluşu, yalan söylemeyişi,...

Bunlar bizim İslâmî kriterlerimizdir.

Yoksa eğer; Şükürsüz, kibirli, haramlarda yuvarlanan, ibadetten bihaber ve yalanı cümlede nokta olarak kullanması evimize huzur değil, mutsuzluk getirecektir.

Burada şöyle bir ayrıntı daha vardır;

Biz hep karşıımızdaki hâkim rengine bakıyoruz ona göre değerlendiriyoruz. Acaba karşıımızdaki bize baktığında hâkim rengimizi ne olarak görüyor?

Bunun cevabını vermek için ise; aynaya bakınız ve gördüğünüz kişiyle bir iç muhasebe yapınız.

Bazı cümleler vardır az kelime ile çok şey anlatır. İşte öyle orijinal bir cümle geliyor, sıkı durun ve derin bir nefes alın;

“Mânevi hava bozulduğu vakit, maddi hava da bozulur.”

Tablo yapıp odanın başköşesine koysak, iş yerimizde çalışma masamızın üzerine yapıştırsak, belki de arabamızın dikiz aynasına assak değer bir cümle.

Maddi havayı siz sadece para olarak düşünmeyiniz. Evde huzursuzluk ve kavgalar, arkadaşlarınızla geçimsizlik, iş yerinizde pürüzler, en ufak olayları kendinize dert ve sıkıntı yapmanızın altında yatan tek neden ‘mânevi havanın bozuk olmasıdır’.

Günahlar, hayat-ı ebediyede daimî hastalıklardır; bu hayat-ı dünyeviyede dahi kalb, vicdan, ruh için mânevî hastalıklardır.

İşte en evvel, hadsiz yaralı ve hastalıklı bu büyük mânevî vücudun hadsiz hastalıklarına kat’î ilâç ve kat’î şifa verici bir ilâç olan iman ilâcını aramak ve itikâdını düzeltmek gerektir ki, o ilâcı bulmakta en kısa yol, bu maddî hastalığın yırttığı gaflet perdesinin altında sana gösterdiği aczin ve zaafın penceresiyle, bir Kadîr-i Zülcelâlin kudretini ve rahmetini tanımaktır.

Evet, Allah’ı tanımayanın, dünya dolusu belâ başında vardır. Allah’ı tanıyanın dünyası nurla ve mânevî sürurla doludur; derecesine göre, iman kuvvetiyle hisseder. Bu imandan gelen mânevî sürur ve şifa ve lezzet altında, cüz’î maddî hastalıkların elemi erir, ezilir.

Kur’ân’ın bütün sûrelerinin başlarında kendini "Rahmânü'r-Rahîm" sıfatıyla bize takdim eden ve bir lem'a-i şefkatiyle umum yavrulara karşı umum valideleri, o harika şefkatiyle terbiye ettiren ve her baharda bir cilve-i rahmetiyle zemin yüzünü nimetlerle dolduran ve ebedî bir hayattaki Cennet, bütün mehâsiniyle bir cilve-i rahmeti olan Hâlık-ı Rahîminize imanla intisabınızla hâkim renginizi mânevîyatızı artıracak renklere boyarsanız, başınıza gelen her sıkıntıyı; ibadette sıçrama tahtası olarak görür ve “Her şey O’nun kudretiyle oluyor. O Hakîmdir ve Rahîmdir. Elbette Rabbim burada benden bir duruş bekliyor ve bu olayda benden bir muradı vardır.” der hiçbir zorluğa boyun eğmezsiniz.

Haramlara dur deyin ki; helaller kapınızı çalsın.

Allah’a olan yakınlığımız, haramlara olan uzaklığımıza bağlıdır...vesselâm...

Şefkat Rehberi ve Yanlış Şiddet Algısı

Savaş ve fetih kavramları İslâm'ın belki de en tartışmalı sözcükleri olmuştur. Aşağıdaki tanım ve bilgiler ise her türlü problemi çözecek nitelikte. Dikkatle okuyalım ve nerelerde yanlışlarımız var görelim:

“Harp ve cihad, hak ve hakîkati, doğruluk ve istikâmeti neşretme hürriyeti engelleniyorsa, o hürriyeti muhâfaza etmek ve sağlama almak için yapılır.

Yani; hak ve hakîkati neşretmek için savaş yapılmaz! Hak ve hakîkati neşretme hürriyeti engelleniyorsa onun için savaş yapılır.”

Tanım bu olunca, bu amaç ve sınırlar dışındaki savaşları meşru addetmemiz mümkün değildir.

Peki, teorisi bu olan bir hakîkatin fiili durumu nasıldı?

Hz. Muhammed (sas), Rahmet Peygamberi miydi?

Yoksa Savaş Peygamberi miydi?

Hz. Resûlullah'ın (sas) her hangi bir grupla şehrin dışına çıkmasını biz gazve olarak tabir etmişiz. Gazveyi de savaş olarak tercüme etmişiz.

Gazve: Efendimiz'in bizzat katıldığı seferler demektir. Fakat sadece savaşmak değil, güvenlik adına da seferler yapılmıştır.

Efendimiz, Medine'nin dışına çıkarak hâkimiyetini tescilliyor ve gittiği her kabile ile anlaşmalar yaparak dönüyordu.

Bir de Efendimiz'in

içerisinde bulunmadığı güvenlik hareketleri vardır ki, bunlara da seriyye denir. Bu nevi toplam Medine'den çıkış hareketi 70-80'dir.

Bunlardan sadece bir tanesinde savaş olmuştur o da 1 saat sürmüştür (Benî Mustalik Gazvesi).

Bunların hepsine gazve dememiz, işte bu yanlış olayı pekiştiriyor.

Mesela, Efendimiz Mekke'ye ibadet için gittiğinde ve ardından Mekke'ye alınmayıp Hudeybiye'de anlaşma yapılması hâdisesini bizlere gazve diye adlandırdılar ve gazveyi de savaş diye tercüme ettiler. Dolayısıyla bu hâdiseyi tarihe 'Hudeybiye Savaşı' olarak kaydederek de yanlış bir algı oluşturmuş oldular.

Ertesi yıl kaza umresi için Mekke'ye giden Efendimiz'in olayı da maalesef gazve olarak nitelendirildi, oysaki o yıl orada sadece 3 günlük ibadet yapılmıştı.

Rahmet Peygamberi (sas) hakkındaki yanlış şiddet algısının nedeni?

Günümüz dünyasında "elinde kılıç, sürekli cephede insan öldürüyor" algısı var. Böyle bir realite yokken bu algı nereden meydana geldi?

Önce hastalığı teşhis, sonra tedavi.

Cahiliye döneminde şairlik çok önemli bir işti. İnsanlar yıllar önceki hâdiseleri şiirle hâfızalarına kazırlardı. Bir adam şairse, maddi ve manevî kazanımları olur, hem de iyi itibar görürdü. Bunlar ise bir elin parmaklarını geçemeyecek kadar az kişilerdi.

Cahiliyedeki insanlar genel olarak kibirlilerdi ve işin merkezinde kendilerinin olmasını isterlerdi.

Toplumda karşılığı olan 2 konuya şairler çok dikkat çekерlerdi; Kahramanlık ve Cömertlik.

**İnsanlık
tarihinde hayatında
hiç savaş
istemeyen
tek insan;
Efendimiz'dir,
(sas).**

Ama ikisi de "desinler" diye yapılır, toplumda alıcısını bulur ve şairler buradan itibar kazanırdı. Kahramanlık, cömertlikten daha ağır basardı çünkü geneli ilgilendiren bir konuydu.

Onun için hiçbir şair yoktur ki her gün kahramanlıktan bahsediyor olmasın.

Savaşlardaki galibiyetlerini anlatır ve o olayı destanlaştırırlardı.

İşte İslâm ilk defa bu insanlara hitap edecekti.

Hatta Hz. Abdurrahman ibn-i Avf (ra) bir gün çok bunalmış ve Efendimiz'e (sas) gelerek: "Ya Resûlallah, biz cahiliye günlerimizde daha itibarlı ve onurluyduk, toplumda bir yerimiz vardı. Fakat ne zaman Müslüman olduk önüne gelen bize fiske vuruyor. Yeter ki izin ver de bu insanlara hadlerini bildirelim" dedi.

Buna karşılık Efendimiz'in beyanı çok açıktı: "Hayır, Ben af ile emrolundum, kimseyle kavga yok" dedi.

"Sen af ve müsamaha yolunu tut,

iyiliği emret, cahillere aldırış etme." (Arâf Sûresi, 199)

Allah (cc) âyet indirerek Efendimiz'e nasıl davranması gerektiği söylüyordu, Resûlullah da bunu harfiyyen yaşıyordu. Çünkü O (sas), "Mücessem Kur'andı", "Kur'an'ın hayat bulmuş hâliydi".

Bedir'e kadar 15 yıl hayat böyle geçti. Hiçbir gerginlik hatta gerginliği artıracak herhangi bir adım dahi atılmadı.

Bedir'de bile; Efendimiz (sas) Mekke'den hareket edenleri duyunca işin hakkını vermek düşüncesiyle yola çıktı. Elçi üzerine elçi göndererek savaşın olmasını istemiyordu fakat olma ihtimaline karşı da 300 küsür sahâbîyi şekillendiriyordu.

Sonuçta "300 baş kahraman" demek.

İşte Bedir, Uhud ve Hendek gibi savaşları anlatanlar buradaki kahramanlıklara odaklandılar.

Hâliyle de şefkat, merhamet ve insaniyet geride kaldı.

Ana omurga kahramanlık olarak anlatılıyordu. Çünkü Sahâbînin hepsi baş kahramandı.

İnsanlar kahramanlıklara odaklandıkları için bu gibi hâdiseler hep gölgede kaldı.

Biz de asr-ı saâdeti anlatmaya başlayınca ilk önce Bedir ve Uhud'dan başladığımız için bu gibi hâdiseler gün yüzüne çıkamadı. Dünya genelinde olan yanlış algıya "savaş peygamberi" algısına karşı müdâfaalar zayıf olunca su da yolunu bulup aktı.

İlk yazılan İslâm tarihi kitaplarının 20 tanesinden 19 tanesi savaşları anlatmaktadır. Bunların da ismi Megazi'dir, 'savaş kitapları' demektir.

Tarih bize hep savaşların üzerinde anlatılmış maalesef.

Hâlbuki Efendimiz yaşatmak için gelmiştir ve savaş onun gündeminde

hiç olmamıştır.

Efendimiz'in o günün şartlarında yanında taşımak zorunda kaldığı kılıçlarında bile bir damla kan yoktur.

Müslümanların bedenlerini ortadan kaldırmak için gelen müşriklerden 70'i cansız bedenleri ile Bedir'deki vadide yatıyordu. Bu ölen 70 insanı Mekke'liler bırakıp kaçtılar, o gün cesetler kokuştugu hâlde bile Efendimiz onları kurda-kuşa bırakabilirdi. Buna da kimse bir şey demezdi. Zaten herkesin de yaptığı oydu. Ama Efendimiz Bedir'de 3 gün kalacak ve savaşta ölen 70 müşriğin bedenlerini toprağa gömüp öyle dönecektir. Bunun anlamı şu idi aslında; Efendimiz daha o günden yaraları sarmaya başlamıştı bile. Bedir'de gömülen insanlardan geriye kim kaldıysa, Ebû Cehil'in annesi, Ebû Cehil'in kardeşleri ve oğlu İkrime, Utbe ve Şeybe'nin ailesinden hepsi Müslüman oldu.

Aynı zamanda Bedir'den 70 tane de esir alınmıştı. Efendimiz hiçbirisine esir muamelesi yapmadı, hiçbirini götürüp esir pazarında satmadı. Sahâbisinden kim kimin gönlüne nüfuz edebilecekse onları o esirle zimmetledi. Öyle gönüllere girildi ki 10 gün içerisinde bu esirlerin 14'ü Müslüman oldu, ardından sayı 23'e çıktı ve 6 yıl içinde de hepsi Müslüman oldu.

İnsanlık tarihinde hayatında hiç savaş istemeyen tek insan; Efendimiz'dir (sas).

Çünkü onun dünyasında "insanı öldürmek değil, yaşatmak vardı."

Efendimiz hiçbir zaman gerginliğin tarafı olmamıştır, ne zaman bir gerginlik ile karşılaşsa hemen geri hamlelerle tansiyonu düşüren taraf olmuştur.

Bunu şöyle formülize edebiliriz: "Bugün bir adım geri atmak, yarın için 10 adım ileri atmak demektir."

Siz istediğiniz kadar savaştan kaçmaya çalışınız, karşınızda Ebû Cehil gibi burnunun dikine giden birisi varsa artık savaş kaçınılmaz bir hâle dönüşebiliyor. Sonuçta karşınızda ordusu ile üzerinize gelen bir grup var.

Aslında savaşların cereyan ettiği yerlere bir haritanın üzerinde bakabilirsek kimin saldırdığı, kimin savaş planı yaptığı ve ilk harekete

geçenin kimler olduğu net olarak ortaya çıkar.

Bakınız: Bedir Mekke'ye 360 km mesafededir. Yani bu şu demek. Mekke'den 360 km Ebû Cehil ve ordusu gelmiş. Efendimiz ise kervan için Medine'den çıkmıştı ve yoldayken haberi olmuştu Ebû Cehil'in Müslümanların üzerine gelişinden. O kervanın da sebebi vardı; Mekkeliler, muhacirlerin malı-mülkünü almış, Şam'da onları satıp silah alarak geri döneceklerdi ve bununla da Medine'ye saldıracaklardı.

Efendimiz (sas) yarınki bu muhtemel savaşı engellemek adına, kervanın önünü kesmek istedi ve onun için yola çıkmıştı. Ama Mekke ordusunun geldiğini duyunca şartlar değişti. Ashâbiyla istişare ederek: "Onları şehirde karşılamaktansa zararı aza indirmek adına şehrin dışında karşılayalım" istişare kararı çıktı ve Efendimiz Bedir'e yöneldi.

Bedir'in Medine'ye uzaklığı 150 km'dir.

Karşı grup 360 km gelerek Medine'ye yaklaşmış yani savaşa geliyorlar. Efendimiz onlarla Medine yolunda karşılaşmıştır.

Gelelim Uhud'a;

Uhud, Medine'ye 5 km'dir. Müşrikler 505 km gelmiş bile.

Ya Hendek Savaşı...Hendek hâdisesi ise Medine'ye, Uhud Savaşından daha yakın mevkide olmuştur.

Huneyn'de de aynı durum söz konusudur. Efendimiz Mekke'yi fethetmiştir. Hevâzin Kabilesi'nde Mâlik ibn-i Avf denilen genç bir insan "Mekkeliler hemen teslim olmuş, bunlar savaştan anlamıyor" diyerek neredeyse hareket eden her canlıyı cepheye getirerek savaş hazırlığı yapmıştır. Efendimiz de bu şahsın ordu hazırladığını duyunca ve yine şehrin içerisinde savaş olmasının düşüncesiyle Mekke'nin dışarısına çıkarak 30 km ileriye gitmiştir.

Onlar da 190 km gelmişti zaten. Yani esas itibariyle saldırıya uğrayan şehir Mekke'dir ve şehrin dışına çıkılmıştır. Mekân itibariyle bakıldığında bile olayın iç yüzü bize her şeyi anlatıyor aslında.

Eğer Efendimiz (sas) saldıran taraf olsaydı, savaşlar Medine'nin değil,

Mekke'nin etrafında cereyan ederdi.

Peygamberimiz, Peygamber olarak ortalama 8000 gün yaşamıştır. Bu kadar gün yaşayan Efendimiz aktif olarak savaşın içerisinde ne kadar kalmıştır sizce??

İlk savaş Bedir, Ramazan Ayı'nın 17'si Cuma günü. Sabah başladı ve bir müddet sonra bitti. 2. günü yoktur yani Bedir'in ve 3 saat sürmüştür.

Uhud'da da 2. gün yoktur (akşam namazı Mescid-i Nebevîde kılınmıştır). 5 saat sürmüştür savaş.

Hendek'te Efendimiz yine savaşmayı istememiştir. Mekke ordusu gelmiş, beklemiş beklemiş ve geriye dönmek zorunda kalmıştır. Münferid 1-2 Hz. Alî'nin muhatap olduğu hâdiseler vardır hepsi o kadar.

(Bu arada şunu da belirtelim: Efendimiz Uhud mutlak zaferdir demiştir. Çünkü Efendimiz ertesi gün Uhud meydanına Hamrâülesede gitmiştir. Orada 3 gün beklemiştir. Mekke ordusu tekrar geriye savaş meydanına dönmemiştir, dolayısıyla bu Efendimiz'in zaferinin tescili anlamına gelir. Çünkü o gün itibariyle savaşın cereyan ettiği yerde galip olan taraf 3 gün beklerdi, karşı taraf gelmezse zafer ilân edilirdi.)

Huneyn'de de 2. gün yoktur. Bunlar da günün tamamı değil, 4 saat dürmüştür.

Bunlardan başka bir de Benî Müstalik Gazvesi yaşanmıştır orada da 1 saat sürmüştür savaş.

Dolayısıyla Efendimiz'in (sas) yaklaşık 8000 günlük Peygamberlik hayatının içerisinde kılıçların kınından çıktığı süre toplam 1 gün bile değildir.

Bu 1 günü hayatın merkezine alıp, buradan olayları okumaya başlayınca sanki her gün kavga ve savaşla geçmiş gibi bir algı söz konusu oluyor.

Bazı Rakamlarla Konuyu Daha da Detaylandıralım:

Hz. Peygamber'in (sas) 22 yıllık Nübüvvet dönemini inceleyelim;

Allah Resûlü'nün Peygamberlik başlangıcı 610 yılının Ramazan ayı.

Vefatı ise 632 yılı Rebîülevvel ayının 12'si.

Bunlara; savaş hazırlıklarını, niyet, yolculuk süresi, geri dönüş müddeti, esirlerle ilgili meşgûliyetleri eklediğimizde tamamı toplam 144

gün yapıyor.

Yani Efendimiz'in bizzat içinde olduğu savaş süreçleri öncesi ve sonrasıyla maksimum 144 gün.

Bununla yetinmeyelim. Bu rakama sahâbelerin yer aldığı seriyeleri, haftalarca süren kuşatma müddetlerini de eklediğimizde rakam toplam en fazla 392 güne çıkıyor.

Bu sürenin büyük çoğunluğu, yollarda veya kuşatmalarda geçmiş.

Zihinlerin savaşla meşgul olduğu zaman dilimi maksimum bu kadar.

Toplamı 8 bin gün olan Nübüvvetin sadece 392 gününde dimağlar savaşla meşgul olmuş.

Peki, tüm bu 22 yıl zarfında savaş esnasında ve sonrasında ölü sayısı ne kadardır?

Müslümanlardan 217 Sahâbî savaş sırasında, 79 Sahâbî de puslu kurularak şehit edilmiştir.

Toplam 296 şehit.

Müşriklerden ise 701 kayıp.

Toplam 997 can kaybı.

Allah Resûlü (sas), yer yer savaşı yönetti, taktik verdi ama bizzat eline kılıç alıp savaşmadı. O zamanları Hz. Ali (ra) şöyle tasvir ediyor: "Savaşın en şiddetli olduğu zamanlarda Allah Resûlü'nü merak ederdim. Gelip çadırına baktığımda her defasında O'nu, secdeye kapanmış hâlde ve duâ duâ yalvarırken görürdüm. Bedir'de üç defa çadırına gittim. Üçü de aynıydı. Hep duâ hâlindeydi ve şu sözler dökülüyordu mübarek dudaklarından: 'Ey Hayy ve Kayyûm olan Allah'ım! Beni kendi hâlime terk edip yalnız bırakma! Allah'ım! Bana vaat ettiğin şeyleri gerçekleştirip lütfunla bizi kucakla! Allah'ım! Şayet İslâm adına şu bir avuç insan bugün burada helâk olursa, artık yeryüzünde sana ibadet edecek kimse kalmaz!'"

Efendimiz'in tek derdi "tebliğin" korunması ve devamıydı.

Allah Resûlü kendini savunma dışında hiçbir savaşta aktif rol almamıştır.

Allah Resûlü her savaş öncesinde de ashâbına önemli tembihlerde bulunuyordu:

"Allah'ın adıyla savaşın; Allah'ı inkâr edip de O'na karşı koyanlarla Allah yolunda cihat edin! Ancak sakın ola kimseye gadretmeyin! Ahde vefasızlık gösterip de kimseye

**Efendimiz'in
(sas) yaklaşık
8000 günlük
Peygamberlik
hayatının içerisinde
kılıçların kınından
çıktığı süre toplam
1 gün
bile değildir.**

zulmetmeyin! Çocuklarla kadınları, pir-i fânî adamlarla kendini mâbedde ibadete adanmış din adamlarını sakın öldürmeyin! Sakın ola ki ne bir ağaç kesin, ne de bir hurmalığı yok edin! Ve sakın ola ki binaları yakıp yıkmayın!"

Müşrikler, ele geçirdikleri Müslüman cesetlerine müslle yapıyor, kulaklarını burnunu kesiyor, parçalıyorlardı. Müslümanlar ise Bedir sonrası olduğu gibi savaş bittiğinde düşman dahi olsa cesetleri gömüyor, ortalıkta öylece bırakmıyordu.

Peygamberimiz'in savaşları aynı Çanakkale Savaşı'na benzer.

Çanakkale'de şunu sorgulayabiliyor muyuz?

Çanakkale Savaşı'nı ecdadımız başlatmıştır. (Zaten biz başlatmış olsak burada değil, başka yerlerde olurdu savaş.)

Allah'ın ilk insandan itibaren herkesten talep ettiği 5 tane esas vardır;

- 1- Aklınızı korumak
- 2- Canınızı korumak
- 3- Malınızı korumak
- 4- İffet-namusunuzu korumak
- 5- Dininizi korumak.

Bu 5'inde yok etmeye gelen insanlara biz "buyurun geçin" diyemeyiz.

Burada esas "saldırmak" değildir. Birisinin "saldırı iştahını kesmektir."

Efendimiz (sas); orduların kumandanlarının bedenini ortadan kaldırmaya dönük bir zafer hiç düşünmemiştir.

Efendimiz, kendisine düşmanlık yapan o insanların düşmanlıklarını yok etmiştir. Bu da insanların bedenlerini ortadan kaldırmak değil, kalp ve gönüllere girmekle olur.

Mesela; Yermük hâdisesinde 4 kişiden bahsedilir;

Sahâbî için artık ölüme ramak kalmış, yaralanmışlar, kan kaybetmişler ve böyle dönemde vücut hava sıcaklığının da etkisiyle su istiyor tabî olarak. Bu durumda birisi su istemiş, başka birisi bu isteği duyup hemen suyu getirmiş ama yerdeki Sahâbî tam içecekken, bir başkasının su talebini duyunca ona göndermiş suyu. Öbürü de aynısı yapmış ve başka biri de aynısını yapmış. En son yerde yatan dördüncü Sahâbî'ye götürünce vefat ettiğini görmüş ve geriye doğru su isteyen Sahâbî'nin yanına tekrar gitmiş ama vefat etmiş, bir sonrakine gitmiş o da vefat etmiş ve ilk Sahâbî'ye gelmiş bakmış ki o da vefat etmiş. Bir yudum suyu bile içmeden şehit olan dört baş kahraman.

Bu insanların "son zamanlarında" en çok ihtiyaç duydukları suyu bile içmekten imtinâ edip, onu bir başkasına gönderecek kadar fedakârlıkta bulunan bu kahramanların kimliğine baktığımızda aslında her şey çok net ortaya çıkıyor.

Bu insanların 3'ü Ebû Cehil'in ailesindendir.

Hâris ibn-i Hişâm (ra)..Ebû Cehil'in aynı anne ve babadan kardeşidir.

Ayyâş ibn-i Ebû Rebîa (ra)..Ebû Cehil'in aynı anneden kardeşidir.

İkrime ibn-i Ebû Cehil (ra)..Ebû Cehil'in oğludur.

4.sü de Efendimize bir ömür boyu hakaret eden şiir ve hitabeti kuvvetli, Kureyş'in hatîbi olarak da bilinen Süheyl ibn-i Âmr'dır (ra).

Sizce, Allah Resûlü (sas) hayatın merkezine savaşı koysaydı, bugün İslâm buralara kadar ulaşır mıydı?

Efendimiz'in hedefi gönüllerdi ve düşmanlıkları yok etmektir. Bununla da kalmadı ulaştığı insanlar da birer Gönül Efendisi olarak bu dünyadan göçtüler.

Efendimiz (sas) yaşatmak için yaşayan Gönüller Sultanıydı.

Allah şefaatlerine nâil eylesin, âmin...

İki Camii - Bir Deha

Muhteşem sanatla
ve dâhiyane
bir akılla işlenmiş
iki camii ve onların
inşasına
vesile olmuş
hayırsever bir
Sultan.

Rotamızı boğaz üzerinden oluşturup tatlı bir rüzgârla vapur terasında seyir ederken, kıyıda bizi bekleyen naif yapı içimize maneviyat doldurur. Üsküdar iskelesi ve 3. Ahmed Çeşmesi'nin yanbaşı; ilk inşa edildiğinde basamakları boğazın suları ile birleşen Üsküdar Mihrimah Sultan Camii.

Mimar Sinan, Üsküdar Mihrimah Sultan Camii'nde bir Padişah kızına yakışan zarafet ve sadeliği ortaya çıkarmıştır.

Yolculuğumuz uzun. Şimdi de, Edirnekapı'da aynı isimle yapılmış bir diğer camiiyi görmek için surların yanbaşına gidelim. Üsküdar'daki camiden sonra yapılan yapı, mimari olarak Üsküdar Mihrimah Sultan Camii'nden tamamen farklı ve daha büyüktür. Bir sanat harikası olarak nitelendirilir ve Mimar Sinan'ın dehasını tekrar gözler önüne serer.

İsminde iki mana barındırması, bir Sultan'ın adına yapılan iki camii

olması, bu camilerin aynı mimar tarafından yapılması, ikisinin de farklı kıtalarda olması; Mihr (Güneş) ve Mah (Ay)'ın yan yana gelmesinin mümkün olmadığı gibi bu iki camii'nin de ayrı konumlarda olması (tıpkı inşa ettiren ve inşa eden gibi) tüm bunlar yakın zamanda dilden dile dolaşan entrikalı bir aşkın yaşanmış olması ihtimaline yol açmıştır.

Yıllar öncesinde bir anda ortaya çıkan ve bir belgeye dayandırılmadan sadece 'var olduğu' iddia edilerek gelişen bu hikâye gerçeği yansıtıyor mu? Peki, öteki aleme göç etmiş ve kendini, yaşayanlara karşı savunma hakkı kalmamış iki insan için böyle bir aşk isnad edilir mi? Ya haklarına giriliyor ve iyilikle anılmalarının önüne geçiliyorsa? Masal kahramanları, dizi karakterleri hayal gücüne tatlı gelmesi istenerek öyle bir hayatlara sokuluyor ki; gerçekte bu topraklarda yaşamış ve saygıyla anılması gereken bu iki insan için masal diyarında bir

aşk inşa edilmeye çalışılıyor. Maalesef duyulanlar, okunanlar tatlı geliyor. Şiir dinletisi tadında, kulağa dolan tatlı bir name gibi içe doluyor. Önü arkası araştırılmalı, hayatlarını bir saltanat içinde var etmiş bu insanlar için bu araştırmayı yapmak boynumuzun borcu olmalı diye düşünmek gerektiğine inanıyorum.

Mihrimah Sultan 17 yaşında Diyarbekir Beylerbeyi Rüstem Paşa ile evlenmiştir. Rüstem Paşa genç vefat edip Mihrimah Sultan genç yaşta dul kalmış ancak Sultan başka bir evlilik istememiştir. Belki sadece hayır hasenatıyla anılmak istemiştir. Mimar Sinan ile olan ikili ilişkileri yalnızca mimari açıdandır.

Mihrimah Sultan 30'lu yaşlarına gelmeden Üsküdar'da bir camii yaptırmak istedi. 50'li yaşlarındaki Mimar Sinan'ın çıraklık dönemine denk gelen erken dönem bir eserdi Üsküdar Mihrimah Sultan Camii. Rivayet odur ki; camii açılışında Mihrimah Sultan Mimar Sinan'a bir ufak sitemde bulunur ve "Mimar Baş! Bu camii çok karanlık, köhne olmuş!" der. Hâlbuki Mimar Sinan o zamanlar daha kariyerinin başı sayılacak yıllarda ve inşa ettiği bu devasa camiinin kubbesinin çökmemesi ve yapının sağlam olması adına hem gizli hem ortada bulunan bir sürü ayak kullanır; fazla pencere oyuğu yapıyı zayıflatır düşüncesiyle de az pencere yapar. Loş bir camii oluşu tüm bunların etkisidir aslında.

Aradan 30 sene kadar geçer. Mihrimah Sultan, Edirnekapi'ya bir camii daha yaptırmak ister, Edirnekapi Mihrimah Sultan Camii. Mimar Sinan, 30 sene kadar önceki Sultan'ın sitemini unutmamış olacak ki kendinden istenen bu diğer camii

Kadraj;
gördüğümüz değil,
görmeyi ve
bilmeyi
arzuladıklarımız
olsun.

ile hayatında yaptığı en aydınlık eseri ortaya koyar. Günün aydınlık bir vaktinde camiiye girip kubbesine bakmaya çalışsanız, ışıktan gözleriniz kamaşacaktır. Edirnekapi Mihrimah Sultan Camii'nde duvarlar taşıyıcı değildir ve dev kubbeyi dört köşedeki ayaklar taşır. Duvarların üstünde taştan çok cam vardır.

İşte bu iki camiinin ardındaki sırrı anlamamız gerektiğini düşündüren sebep; insanların bu iki camiiye bakarak Mimar ve Sultan arasında aşk ilişkilendiriyor olmalarıdır. Bakıp ta görmemiz gereken hususlar var ise şunlar olmalıdır aslında: Muhteşem sanatla ve dâhiyane bir akılla işlenmiş iki camii ve onların inşasına vesile olmuş hayırsever bir Sultan. Man a ararken

manasız bırakmamalı yaşantıları. İyi yetiştirilmiş, güzel konuşup güzel yazan; dindar ve hayırsever olan; cami, çeşme, medrese, sıbyan mektebi ve kervansaray gibi nice yerler inşa ettiren; Edirnekapi'daki hayratına su temin etmek için Zincirli Suyu da denilen Mihrimah Suyu tesisini yaptıran bir Sultan. Diğer taraftan yaptığı eserlerle konuşulup takdir edilmeyi hak eden; incelikli sanatını her nesilde gözler önüne seren; fikri, vicdanı, zekâsı saygıyı hak eden ancak hiçbir belgeye dayandırılmayan aşk hikâyesinin başrolü olmayı hak etmeyen bir Mimar.

Kadraja, gerçeklik algısından uzak değerleri almayalım. Kalp derinliklerinde naiflik ve ruh hassasiyeti kadrajımıza bakarken şuracıkta olsun; olsun ki, bizde görülmesini hedeflediğimiz doğruları diğer herkes üzerinde fark etmeye çalışalım.

Aklın sınırını zorlayanlar ve göze inen perdenin ardındakiler kadrajımızda olsun.

Kadraj; gördüğümüz değil, görmeyi ve bilmeyi arzuladıklarımız olsun.

KORUNMUŞ TAVAN

Rabbimizi bize tarif eden üç büyük tarif edici vardır.

Birisi; Şu kitab-ı kâinattır.

Birisi; Şu kitab-ı kebirin âyet-i kübrası olan Hâtem-ül Enbiya Aleyhissalâtü Vesselâm'dır.

Birisi de; Kur'an-ı Azîmüşşan'dır.

Kitab-ı kebirin âyet-i kübrası,

Şecere-i kâinatın çekirdeği ve en münevver meyvesi,

Saray-ı âlemin güneşi olan Seyyidimiz Muhammedü'l-Emin aleyhissalâtü vesselâm,

hikmet-i insaniyeyi âciz bırakan kâinatın tılsım-ı muğlakını ve hilkat-i âlemin muammayı acibesini fetih ve keşfetmiştir.

Evet, biz de onun gittiği yoldan gitmeliyiz. Bir tarafta Kur'an-ı Hâkim, bir tarafta kâinat ve o Kâinat mescid-i kebirinde Kur'an kâinatı okuyor. Bakın ne diyor hutbe-i ezeliye olan Kur'an-ı Azîmüşşan: "Göğü de dengesizliğe düşmekten korunmuş bir tavan durumunda yarattık. Onlarsa hâlâ gökteki delillerden yüz çevirmektedirler." (Enbiyâ Sûresi, 32)

Korunmuş tavan tabir edilen atmosferi bilim ışığında inceleyerek seyahatimize başlayalım..

Atmosfer, dünyayı çepeçevre saran gaz örtüsüdür. Bu değişik gazlar yerçekimi etkisiyle çeşitli yükseltilerde bulunurlar. Yerden yükseldikçe yoğunlukları azalır. Toplam kalınlığı 10 bin km dolayındadır. Yerçekiminin bittiği yerde atmosfer de biter ve uzay boşluğu başlar. Ağır gazlar (oksijen, azot, karbondioksit) yere yakın alt tabakalarda, hafif gazlar ise üst tabakalarda yer alır.

Atmosferdeki gazların % 78'ini azot, % 21'ini ise oksijen oluşturur. Kalan %1'lik bölümünü de asal gazlar (Hidrojen, Helyum, Argon, Kripton, Ksenon, Neon) oluşturmaktadır.

Acaba korunmuş tavan olmak, ne manaya gelmektedir, ona bakalım;

1- Meteor ve gök taşlarına karşı koruması:

Uzay'dan dünyamıza her gün irili ufaklı milyonlarca meteor düşmektedir. Atmosferimiz bu meteor bombardımanına karşı şeffaf yapısına rağmen adeta çelikten bir set gibi karşı koymaktadır. Atmosfer'in bu özelliği olmasaydı Dünyada hayat olmazdı. Yeryüzü ise delik deşik olurdu. Bunun bir örneğine uydumuz olan Ay'a gidildiğinde tanık olunmuştur. Sağanak halinde yağın taşlar Ay yüzeyine çarpmış, irice olanları ise Ay'ın kabuğunun içine de girerek derin çukurlar oluşturmuştur. Meteorlar Atmosferdeki moleküllere büyük bir hızla çarpmakta, yüksek bir sıcaklık kazanıp buharlaşmakta ve toz parçalarına dönüşerek kaybolmaktadır.

2- Güneşin zararlı ışınlarına karşı koruması:

Atmosfer aynı zamanda Güneş'ten gelen zararlı ışınları da filtre eder.

Canlılar için öldürücü etki yapan mor ötesi ışınları tutar. Eğer atmosferin Ozon tabakası olmasaydı, Güneş'ten gelen zararlı ışınlar filtre edilmeyecek ve dünyadaki hayat yok olacaktı. İşte âyet-i kerîmede, "korunmuş tavan" ifadesiyle bu korumaya da işaret edilmiş ve bunun Allah'ın varlığını ispatlayan bir âyet ve delil olduğundan bahsedilmiştir.

3- Uzayın dondurucu soğuşuna karşı koruması:

Uzay'daki ısı ortalama -270 derecedir. Dünya'mız Uzay'ın bu dondurucu soğuşundan yine Atmosfer sayesinde korunur. Atmosfer sahip olduğu özellikler sayesinde Güneş'ten gelen enerjinin çabucak gök boşluğuna geri dönmesini engellemektedir. Ayrıca Güneş ışınlarının dağılmasını sağlayarak Güneş'i doğrudan görmeyen

ve gölge olan yerlerin de aydınlık olmasını olanaklı kılmaktadır.

Atmosfer, içerisinde oluşan hava hareketlerine bağlı olarak yeryüzünde sıcaklığın dengeli dağılmasını sağlar. Bu yolla çok ısınan yerlerdeki hava kütleleri, az ısınan yerlere taşınır ve bir denge kurulur. Böylece sürekli ısınan Ekvator ve çevresinde sıcaklıkların aşırı yükselmesi, devamlı sıcaklık kaybına uğrayan kutup çevrelerinin ise aşırı soğuması önlenmiş olur. Kısacası Uzay'ın öldürücü ısıdaki soğuktan korunmamızdan, Dünya'daki yaşanılabilen ısının sağlanmasına kadar tüm oluşumlar, Allah'ın, Atmosfer'i tüm detaylarıyla mükemmel şekilde yaratması sayesinde mümkün olmuştur.

Dünya'yı zararlı etkilerden koruyan yalnızca atmosfer değildir. Atmosferin yanı sıra "Van Allen Kuşakları" denilen ve Dünya'nın manyetik alanından kaynaklanan bir tabaka da gezegenimize gelen zararlı ışınlar karşı bir kalkan görevi görür.

Van Allen Kuşakları olmasaydı Dünya'daki hayat mümkün olmayacaktı. Güneş dışındaki yıldızlardan gelen öldürücü kozmik ışınlar, Dünya'nın etrafındaki bu koruyucu kalkanı geçememektedir. Söz konusu plazma bulutları Hiroşima'ya atılan atom bombasının 100 milyar katına ulaşan değerlere ulaşabilmektedir.

Güneş'ten Dünya'mıza ısı ve ışık dışında, radyasyon ve hızı saniyede 1,5 milyar km.ye varan proton ve elektronlardan oluşan bir rüzgâr gelir. Fakat Güneş rüzgârları da Dünya'nın 40 bin mil uzağında manyetik halkalar çizen Van Allen kuşaklarını geçemez.

Bizler, hayatımızı tehdit eden tüm

“Göğü de
dengesizliğe
düşmekten
korunmuş bir tavan
durumunda yarattık.
Onlarsa hâlâ gökteki
delillerden yüz
çevirmektedirler.”
(Enbiyâ Sûresi,
32)

bu tehlikelere karşı hiçbir zarar görmeden yaşamımızı sürdürürüz.

Yalnız şunu unutmayalım ki, atmosferin tabakalarından Van Allen kuşaklarına kadar her şey Allah'ın vazifeli birer memurudur. Hakiki tesir sahibi sadece Allah'tır. Bizi anlatılan tehlikelerden koruyan da onlar değil, bizzat Allah'tır. Onlar sadece Allah'ın kudret ve azametini birer perdedir ve basit bir sebeptir. Anlatılan bütün bilgilere bu nazarla bakmak gerekir ki insanın kıymeti ortaya çıksın.

Yeryüzünde hayatın devam edebilmesi için gökyüzünü koruyucu bir tavan yapan Allah-u Teâlâ: “Gökyüzünü korunmuş bir tavan kıldık” âyetiyle bu gerçeği bundan tam 1400 yıl önce kitabında haber vermiştir. Evet, bu âyet, Kur'an'ın Allah kelâmı olduğunun ve asla bir insan sözü olamayacağının delillerindendir. Zira asrımızdaki astronomik ve bilimsel çalışmalar ile ancak ortaya çıkan bir gerçek, bundan

1400 sene önce astronomi ve teknolojinin olmadığı bir zamanda

yaşamış bir insanın keşfi asla olamaz. Bu bilimsel mucize gibi Kur'an'ın bütün bilimsel mucizeleri tek bir hakikate parmak basmaktadır. O hakikat ise, Kur'an'ın Allah'ın kelâmı ve sözü olmasıdır.

Bu hikmetli fiillerin fâili olarak cansız gazları kabul ettiğimizde şu batıl fikirleri de kabul etmemiz lazım gelecektir:

* Atmosferin, Güneş'in hangi ışınlarının zararlı olduğunu bilebilmesi için evvela hayat sahiplerinin vücut yapısını bilmesi gerekir. Öyle ya, vücut sahiplerini bilmeli ki neyin onlara zararlı ve neyin menfaatli olduğunu ayırabilsin. Bu ise her şeyi kuşatan bir ilmin sahibi olmak ile mümkündür.

* Sadece hayat sahiplerini bilmesi de kâfi gelmez. Ayrıca Güneş'in ışınlarını da tanıyabilmesi lazımdır. Zira zararlıyı zararsızdan ayırt etmek ve ihtiyaca göre belli bir ölçüde göndermek ancak o ışınları tanımakla olur. Bunun için ise türlü türlü alet ve edevatı olup hatta gelişmiş bir laboratuvarı olmalı ki zararlıyı zararsızdan ayırsın ve hangi ışının hangi ölçülerde gönderilmesinin lazım geldiğini bilsin. Bu ise atmosferin ilim, hikmet, irade, kudret gibi sıfatlara sahip olmasını gerektirir.

* Hayat sahiplerinin vücutlarını ilmiyle biliyor ve Güneş'in ışınlarını da aletleriyle ölçüyor diyelim. Peki, zararlı ışınları göndermemek, rahmet ve şefkatin eseridir. Hâlbuki o cansız ve şuursuz zerrelere böyle bir merhamet olamaz. Demek Allah'ı inkâr etmek, ilim sahibi, hikmet sahibi ve merhamet sahibi bir atmosferin varlığını kabul etmeyi gerektirir.

Hâlbuki yeryüzünde hayatın devam edebilmesi için gökyüzünü koruyucu bir tavan yapan Rabbimiz, yazımızın serlevhasında bize şöyle söyler:

“Göğü de dengesizliğe düşmekten korunmuş bir tavan durumunda yarattık. Onlarsa hâlâ gökteki delillerden yüz çevirmektedirler.”

(Enbiyâ Sûresi, 32)

En Tatlı Zehir

Şeker; yüzyıllardan beri insanların önemli gıda maddelerinden birisi olmuştur. 18. yüzyılın sonuna kadar sadece şeker kamışından üretilmiştir. Şeker pancarı tarımı ve şeker pancarında şeker üretimi ise 19. Yüzyılda başlamıştır. Dünyada üretilen şekerin %74.4'ü şeker kamışından, %25.6'sı şeker pancarından elde edilmektedir.

Türkiye'de şeker üretme teşebbüsleri Osmanlı devleti zamanına kadar uzanmaktadır (1840-1899). İlk teşebbüslerin Osmanlı zamanında olmasına rağmen ilk şeker fabrikasının kurulması ise Cumhuriyet dönemine denk gelmektedir.

Şekerin soframızdaki şeklini alıncaya kadar birden fazla aşamadan geçmesi gerekmektedir. 1 kg (1000 gr) şekerin üretilmesi için yaklaşık olarak

900 gr ağırlığında 9 tane şeker pancarı gerekmektedir.

Şimdi gelelim yaratılmış bu güzel nimetin vücudumuza olan etkilerine; Şeker; basit ve karmaşık (kompleks) karbonhidratlar için kullanılan geniş kapsamlı bir terimdir. Karbonhidratlar, sindirim yoluyla glikoza dönüşür ve vücudun her hücresinde özellikle beyinde enerji kaynağı olarak işlev görür.

Basit ve kompleks olarak 2 tür karbonhidrat vardır.

Kompleks karbonhidratlar; tahıl, bazı meyveler, sebze ve baklagillerde, vitamin, lif ve besleyici değeri yüksek olan yiyeceklerde de bulunur. Rafine edilmemiştir. Bu nedenle sağlık açısından daha faydalıdır.

Basit karbonhidratlar ise; beyaz şeker, süt ve bazı meyvelerdir. Bu

besinler kana hızlı karıştığı için glisemik indeksi hızlı yükseltirler.

Mısır şurubu yiyecek şurubudur. Mısır nişastasından elde edilir ve temelde glikozdan müteşekkildir. Yiyeceklerde dokuyu yumuşatmak, hacim kazandırmak, şekerin kristalleşmesini önlemek ve aromayı arttırmak için kullanılır. Yüksek fruktoz mısır şurubundan farklıdır. Yüksek fruktoz mısır şurubu, daha yüksek düzeyde fruktoz içeren bir tatlandırıcı olmasıyla ayrılır. Aynı zamanda genel bir terim olarak glikoz şurubu adı da kullanılır çünkü glikoz şurubu çoğunlukla mısır nişastasından elde edilir. Teknik olarak glikoz şurubu; buğday, pirinç ve patates gibi kaynaklardan da elde edilebilen tüm sıvı nişastalara verilen addır.

Uzmanlar özellikle çocukluk çağı döneminde mısır şurubunun yasaklanması gerektiği düşüncesindedir. Çünkü juvenil diyabet (çocukluk çağı diyabet), obezite, dikkat dağınıklığı, gelişim bozukluğu ve bağışıklık sistemini bozma gibi zararları vardır. Özellikle çocukluk çağı için ve daha metabolik sisteme yönelik birçok zararı bulunmaktadır.

Mısır şurubu, normal şekerden (sofra) daha ucuz olduğu için kullanımı çok daha yaygındır. Aklınıza gelen birçok üründe mevcuttur. Bunlar nelerdir;

Hazır meyve suyu, meşrubat, ketçap, hazır çorba, çikolata, kek, cips ve hemen hemen market reyonlarında görebileceğiniz her ürün hazır gıdalarda bulunabilmektedir.

Şeker pancarı ve şeker kamışından elde edilen şeker bu bağlamda daha masum kabul edilirken kimyasal, modifiye olmuş mısır şurubu yani früktozun zararları tahmin edilenin

çok üstündedir. Başta kardiyolojik problemlere yol açmaktadır. Beraberinde ise karaciğerde tahribata yol açıp trigliserid ortaya çıkar. Bu da zamanla karaciğer hücresinde birikip damarlarda yağ birikmesine (atereskleroz dediğimiz tabloya) sebep olmaktadır.

İnfertilite (kısırlık), yaşam süresinde azalma, pankreas kanseri, obezite, viseral yağlanma (organ yağlanması), siroz ve diyabete sebep olduğu bilinmektedir. Abd'nin Utah Üniversitesi'nde fareler üzerinde yapılan deneyde mısır şurubu verilen farelerin doğurganlık oranlarının azaldığı tespit edilmiştir. Aynı araştırmada mısır şurubu ile beslenen farelerin yaşam süresinin kısaldığı görülmüştür.

Şeker tüketim çılgınlığı son yüzyılın en büyük vebasıdır. Sonu gelmeyen tüketim isteği, çalışan kişilerin hayatını kolaylaştırdığına inanılan hazır paketli, hızlı pişirmeye

uygun gıdalar, çocukların gönlünü çalan renkli paketlerle süslenmiş içleri yüzlerce zararlı maddelerle dolu bu şekerli dünyanın tam ortasındayız. Sağladıkları kolaylıklar çoğumuzun gönlünü çelse de; sağlığınıza verdiği zararlar hiç de az değildir. Binadan çekilen bir tuğlaya benzemektedir, kimi insanda kısa vade de yıkımlar başlarken bazı bünyelerde uzun vade de zararlar meydana getirebilmektedir.

Yapılan incelemelerde şeker bağımlılığı kavramı da ortaya çıkmıştır. Çalışmaların ortak sonucunda şekerin alkol/morfin bağımlılığı mekanizmalarına benzer bir etki oluşturduğu görülmektedir. Bireylerin tüketim alışkanlıkları dikkate alındığında fazla şeker tüketilmesi sonucunda şekere karşı 'arama' davranışını ortaya çıkardığı, erişilmesi durumunda ise; aşırı tüketime neden olduğu anlaşılmış olup; şekerin bulunamaması durumunda yoksunluğa benzer

bir tablo ortaya çıkartmaktadır. Çağımızda bu bağımlılık göz ardı edilemeyecek kadar çoktur. Özellikle de gençlerdeki beslenme alışkanlığı dikkate alındığında bu bağımlılığa daha çok rastlanmaktadır.

Ülkemizde de bu şeker tüketim oranı gittikçe artmaktadır. Son verilere bakılınca geçmiş yıllara oranla 5 -10 kat artmaktadır. Geçmiş yıllarda nüfusun % 6.9'u gizli diyabet, % 7.2'si diyabet hastasıyken bu oran şimdilerde % 25'lerin üzerinde olduğu tahmin edilmektedir.

WHO (Dünya Sağlık Örgütü) ;

Tüm ülkelerin acilen Şekerli beslenme kültürünü değiştirmesi yönünde açıklamalarda bulunmaktadır. Böyle devam etmesi durumunda; gelecek 10 yılda kronik hastalıkların, şeker hastalığının ve çağımızda hala tedavisi bulunamamış olan kanserin tahmin edilenin çok üstünde bir oranda yaşanabileceği yönünde olduğunu bildirmektedir.

Bir araştırmada; günde iki şekerli, içecek içenlerin beyninin içmeyenlere

kıyasla iki yıl daha yaşlı olduğu görülmüştür. Şekerin beyni nasıl etkilediğini gösteren araştırmalarda mevcuttur.

Avustralya'dan Matthew Pase'nin yaptığı; fazla şekerli içecek tüketen kişilerin beyin hacminin daha küçük olduğu ve hafızalarını daha zayıf işlediğini göstermektedir.

Çok fazla bilimsel çalışma bulabiliyoruz ama bana göre en ikna edicilerden birinde,

69000 kadının dâhil olduğu bir araştırmada, yüksek işlenmiş şeker tüketimi ile artan

depresyon riski bulunurken, laktoz, lif ve sebze gibi doğal içerikleri yüksek bir

beslenmede oldukça düşük bir depresyon değeri ölçüldü. Akıllarda soru işareti bırakmayan bir diğer çalışmada, 8000 kişi 22 yıl boyunca gözlemlendi. Çalışmanın başında, katılımcıların hiç birinde mental bir rahatsızlık yoktu ve çalışma boyunca sadece ne yedikleri ile hangi durumlar için doktor randevularına gittikleri

takip edildi. İlk beş yıllık süreçte sonuç ortaya çıktı ve kalan zamanda neredeyse sabit kaldı. Günde 67 gram ve daha fazlasını tüketenlere, günde 40 gramdan az şeker tüketenlere kıyasla %23 oranında daha yüksek depresyon teşhisi konuldu.

Zekâ konusunda etkileri en sık konuşulan çevresel faktör beslenmedir. Günümüzde, pek çok paketli ürün ve işlenmiş şeker içeren yiyecekler ve içecekler mevcut olduğu için rafine şekerin zekâ üzerindeki etkisi de araştırılıyor. 2018'de, hamilelik ve erken çocukluk dönemi (0-6 yaş aralığı) için beslenme düzeni değerlendiren bir çalışma yapıldı. Gazlı diyet içecekler dahil olmak üzere yüksek şeker tüketimlerinin çocuğun öğrenmesinde ve hafızasında negatif etkilere yol açtığı, buna karşın meyve gibi kompleks karbonhidrat içeren beslenme düzenlerinin bilişsel fonksiyonlardaki olumsuzlukları önleyebileceği gösterildi.

Şekerin zararları bunlardan bazılarıdır. Başta beyne, pankreasa

ve daha birçok organa zararı bulunmaktadır.

Şimdi Size sorsak;

Şeker hastalığının risklerini ve nedenlerini anlatmışken, kendimizi ne kadar tanıyoruz acaba?

Ve ne zaman doktora gitmeliyiz?

Aslında her yetişkin bireyin yıllık kan tetkiklerin yaptırması ve özellikle aileden risk faktörü bulunuyorsa beslenme kültürünü değiştirip, rutin kontrollerini ihmal etmemesi, çocukların da en az yılda 1 rutin kontrollerini yaptırması gerektiği yönündedir.

Özellikle;

-Günlük tüketim miktarınızın çok üstünde su tüketiyorsanız,

-Çok fazla idrara çıkıyorsanız,

-Beraberinde aşırı yemek tüketiyorsanız,

-Ağızda kuruma meydana geliyorsa,

Diyabet hastalığı yönünden risk taşıyor olabilirsiniz. Vakit kaybetmeden bir sağlık kuruluşuna gitmelisiniz.

Allah'ın bize verdiği nimetler sonsuzdur. Sağlık ise nimetlerin en güzellerindendir. Bize verilmiş akıl sayesinde doğruya ulaşmak da bizim elimizdedir. Fitratımıza uygun yaratılan nimetler bize faydalı olanlardır. İnsan yapımının, fabrikasyonlaşmanın içermediği beslenme en Rahmani, en Fitri olanıdır.

En tatlı zehir olan şeker tüketimini kontrollü, sınırı aşmadan olması gerektiği gibi kullanmak evlatlarımıza Rahmani beslenmeye teşvik ettirip çok düşük oranlarda tüketmesine müsaade etmek ebeveyn olarak bize kalmıştır. Sunulan nimeti zehir seviyesine getirmeden hayatınıza dâhil etmelisiniz.

Allahu Teâlâ Nahl Sûresi 67. âyetinde buyuruyor ki;

“Hurma ağaçlarının üzüm asmalarının meyvelerinden hem sarhoşluk veren bir içki, hem de güzel rızık elde edersiniz. Şüphesiz ki bunda

aklını kullanan bir toplum için kesin bir delil vardır.”

Üzüm kaynatılırsa şerbet, fermantasyon yapılır yani işlenirse şarap olur.

Faydalı olan nimeti, bedenimizde sıhhat olacak şekilde hakkıyla kullanabilmek duâsıyla...

Gelecek sayımızda görüşmek üzere. Sağlıkla, sağlıcakla kalınız...

HİRS

Merhaba kardeşlerim..
Gelecek zamanımızın,
geçmiş ömrümüzden
daha bereketli, daha ilimle olması
dileklerimle Allah'ın selâmı ve bereketi
üzerinize olsun. Bu sayıda sizlerle,
asrımızın da çokça tesir altında kaldığı,
yanlış kullanıldığında zulme, doğru
kullanıldığında rıza-yı İlâhîye'ye
yöneltecek bir konuda paylaşımda
bulunmak istedik. Kur'an, hadis ve ilmi
kaynaklardan süzüp derlediğimiz bu
sayıdaki araştırma konumuz ise hırs!
Fıtratımıza konulmuş, ancak
nasıl kullanacağımız ile sınava tâbi
tutulacağımız bu davranışı hakikat
ışığında, rehber önderliğinde

ve İslam'ın nuruyla analiz etmeye
hazırsanız, işte başlıyoruz...

Girişimiz, kelâmullah olan
Kur'an-ı Hâkim'den şu âyetleri,
tefekkür, anlama ve rehber edinme
hissiyatlarıyla yapacak olursak;

1) "Sen ne kadar yürekten istesen
de insanların çoğu inanmazlar."
(Yûsuf Sûresi, 103)

2) "Onların doğru yolda olmaları
için ne kadar
çırpınsan
y i n e
de

Allah'ın saptırdığını doğru yola iletmezsin, onların yardımcıları da yoktur.“ (Nahl Sûresi, 37)

3) “Doğrusu onların (Yahudilerin) hayata diğer insanlardan hatta müşriklerden daha düşkün (daha hırslı) olduklarını görürsün. Her biri ömrünün bin yıl olmasını ister. Oysa uzun ömürlü olması onu azaptan uzaklaştırmaz. Allah onların yaptıklarını görür.“ (Bakara Sûresi, 96)

Görüldüğü üzere, ilk iki âyette hırs kelimesiyle kökteş manadaki şiddetle arzu etmek, olumlu bir tutumu (insanların imanını kurtarmada gösterilen şiddetli arzu) anlatmak için kullanılmış, ancak son âyette dünyaya râğbet anlamı içinde ele alınmıştır.

Bu üç âyeti, kıyas yapılabilsin diye ve âdi şeylere olan hırsın kalp fakirliği, yüce şeylere karşı hırsın ise ruhun ulviyeti olduğu anlaşılсын diye birlikte işlemek istedim. Hırs kavramının nasıl kullanılması gerektiğini bu üç âyetten net olarak anlamışsak da daha farklı kanyaklara ve bilgilere de temas ederek yolumuza devam edelim. (Farklı derken çeşitlilik manasında.) Çünkü Fahri Kâinat

Effendimiz'in (sas) dilinden dökülen söz cümlerinin Kur'an âyetlerinden mânâ olarak farklılığından söz edilemezdi. Bunu Hâkka Sûresi 44-47. âyetler şu şekilde beyan ediyor: “Eğer

Peygamber bize atfen bazı sözler uydurmuş olsaydı, elbette onu kısıkrak yakalardık. Sonra onun can damarını koparırdık. Hiçbirinin buna mâni olamazdınız.”

Yine Âl-i İmrân Sûresi 31. âyette Allah'ın bizden razı olması ve bizi sevmesinin anahtarı olan şu meâl göz atacak olursak:

“Deki; Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah'ta sizi sevsin.” Mânâsı güneş gibi aşikâr olan bu âyetten anlaşılıyor ki, Allah'ın rızası Resûl'üne ittibâdan geçiyor. O halde bu âyeti de hatırladıktan sonra, gelin hırs kavramının hakikatine bir de Hadis-i Şerif penceresinden bakalım.

-Ebû Derda (ra) rivayet ediyor;

“İki aç vardır ki doymaz; İlmi arayan, dünyayı arayan.”

Resûllullah (sas): “Cehennem ehli bütün katı kalpli, etrafındakilere gururla bağırarak emreden, büyükleme ve hırsla mal toplayıp kimseye bir şey vermeyenlerdi.”

-Hz. Enes (ra) anlatıyor; Resûllullah (sas): “Bir sürüye salınan iki aç kurdun, sürüye verdiği zarar, kişinin mal ve şeref hırsıyla dine verdiği zarardan fazla değildir.”

-Hz. Enes (ra) anlatıyor; Resûllullah (sas): “Âdemoğlu için iki vadi dolusu mal olsaydı, mutlaka bir üçüncüyü isterdi. Ademoğlunun iç boşluğunu ancak toprak doldurur. Allah tövbe edenleri affeder.

-Hz. Enes (ra) anlatıyor; Resûllullah (sas): “İki aç vardır ki doymaz; İlmi arayan, dünyayı arayan.”

Örnek olarak verdiğimiz Hadis-i Şerif'lerin anlamlarını düşünecek olursak, bu son Hadis-i Şerif, hırsı hangi şekilde kullanmak gerektiğini özetliyor diyebiliriz.

Hırs, rıza-yı İlâhîye'ye yönlendirecek hâl ve hareketlerde bereketli ve olumlu sonuçlar doğururken, yanlış arzular, kibir, makam sevdası, keyfi sarfiyat için mal isteme... gibi istekler gadab-ı İlâhîye'yi intâc eder. Hem bu tarz hırs ile mutluluk, birbirlerini hiç görmezler. Nasıl ki karınca şeker içinde ölüyor. Çünkü zaruri olan değil, fazlasına sevdalı. Bütün kavga ve boğuşmaların temelinde de “hırs ile rızık peşinde koşmak” üslûbunu görebiliriz. Allah'a ve onun Rezzak ismine samimi, ihlâslı bir kalp ile inanan bir kimse, hırs ile

başkalarının rızıkına göz dikmez, kavga ve gürültüye sebebiyet vermez.

Konuyu bu asrın dertlerine derman olarak analiz ettiğini düşündüğüm, büyük İslam âlimi Bedüzzaman Said Nursî'nin bakış açısını ele almadan bitirmek istemediğimden, eseri olan Risale-i Nur'dan kısa bir paylaşım yapmak isterim:

* Hırs, ihlâsı kırar, amel-i uhreviyeyi zedeler. Çünkü, bir ehl-i takvânın hırsı varsa, teveccüh-ü nâsı ister. Teveccüh-ü nâsı mürâât eden, ihlâs-ı tammı bulamaz. Bu netice çok ehemmiyetli, çok câ-yı dikkattir.

* Eğer malı çok seversen, hırsla değil, belki kanaatle malı talep et, tâ çok gelsin.

Kâinatın tefekkür ile verdiği ders ile de anlaşılır ki, hırsı olmayan bebeklere en sağlıklı besini annelerinden zahmetsizce gönderilirken, hırs için koşan çakal, tilki, maymun, akbaba... gibi hayvanlar hem leşe mecbur olurlar hem de zayıf kalırlar.

Sonuç olarak; hırsın rızayı İlâhîye'ye sevk edecek şekilde kullanılmasının mükâfata, aksinin ise mücâzâta sevk ettiğini analiz ettiğimize göre; gelin, ilim yaymaya, kavgaları bitirmeye, yaratılanı Yaratandan ötürü sevmeye, zulümleri söndürmeye, küfrü hayatımızdan uzaklaştırmaya, kanaate, kardeşi için makamı keyfi terk etmeye, tefâniye (kardeşinde fani olma)... kısacası Kur'an-ı Kerim'in emrettiği dolayısıyla Allah'ın razı olduğu şeylere hırslanıp bu fani âlemi baki huzura inkılâb ettirelim. Allah'a emanet olunuz.

Baki olan yalnız Allah'tır. Vesselâm...

Ağaçlar ve Kökler

Bir apartmanın 6. katına iki yüz litre su çıkartmak isteyen bir adam, her seferinde on litrelik iki kova su çıkartmak şartıyla, bu apartmanın altıncı katına on defa inip çıkması gerekir. Fakat bu iş, sıcak yaz günlerinde, orta büyüklükteki bir huş ağacının her gün yaptığı alelade bir iştir. Bir huş ağacı her gün 200 litre suyu en üst dallarına kadar taşır.

Acaba bu huş ağacına her gün 200 litre su içiren ve bu suyu en üst dallarına kadar taşıyan kimdir?

On dönümlük bir kayın koyu ormanında ise 25-30 m yüksekliğinde yaklaşık 400 ağaç vardır. Bu ağaçlardan buharlaşan su, büyüme mevsiminde 2.000 tonu geçmektedir. Bu miktardaki suyu on tonluk iki yüz tankere doldurabiliriz. Buharlaşan su elbette ki kök, gövde ve dal içinden 20 metre yükseğe taşınmaktadır.

Acaba bu kadar suyu kaç işçi, kaç kova ile kaç defa taşıyabilecek ve ter dökecektir? Bir de yeryüzündeki bütün ağaçların tepesine suyun taşınmasını düşünün! Sizce bu işleri tesâdüfe isnat etmek mümkün müdür? Bir tek ağaca su içirilmesini bile tesâdüf ile îzâh edemezken, yeryüzündeki bütün ağaçların ve bitkilerin sulanmasını ve onlara diğer rızıklarının da mükemmelen gönderilmesini nasıl tesâdüf ile îzâh edebiliriz?

Rızık verme delili bütün dünyayı kuşatmıştır. Bu delilin misalleri saymak ile bitmez. Rızık mükemmel bir şekilde verilen her bir mahlûk bu delilin birer şahididir.

Bunun yanında bir de bu muazzam uzun mahlûkların bir nevi ayak vazifesini gören köklerine ve tırnakları olan mantarlarına bir göz atalım;

Kökün iki tane vazifesi vardır. Birisi, ağacı ayakta tutmaktır. Diğeri ise, ağaca lazım olan maddeleri topraktan almaktır. Lakin iğne yapraklı ağaçların (ardıç, çam gibi) yetiştiği topraklar asit karakterli olduğundan, kök, lazım olan maddeleri topraktan alamaz. İşte ağaç bu sıkıntı içinde kıvrılırken, birden bir mantar hemen olay yerine sevk edilir ve ağacın köküne yerleşir. Ağaca lazım olan maddeleri onun için hazırlar ve ağaca takdim eder. Ağaç da bu iyiliğe karşı ürettiği şekerin bir kısmını ona verir.

Şimdi anlatılan bu yardımlaşma hakikatinin fâili

olan Allah'ı kabul etmezsek, aşağıdaki sorularımıza nasıl cevap vereceğiz!?

1- Mantar, ağacın bu sıkıntısını nereden biliyor? Elbette bunu bilmesi mümkün değildir. Zira bilmek, ilim sıfatına sahip olmak ile mümkündür. Mantarın ise ilmi yoktur.

2- Hadi ilmi var ve ağacın sıkıntısını biliyor diyelim. Lakin ağaca yardım etmek merhametin eseridir. Merhameti olmayan yardım etmez. Hâlbuki mantarın merhameti de yoktur.

3- Haydi ilimle beraber merhameti de var diyelim. Acaba kökün yapamadığı işi, o nasıl yapıyor ve ağaca lazım olan maddeleri nasıl üretiyor?

4- Acaba mantar, ağaca lazım olan maddeleri nereden biliyor? Hangi mektepte botanik okumuş? Mesela; biz, ağaca hangi maddelerin lazım olduğunu biliyor muyuz? Eğer biliyorsak hemen

şu soru akla gelir: Mantar bizden daha mı akıllı?

5- Ağacın, bu iyiliğin altında kalmayıp ürettiği şekerin bir kısmını mantara sunması onun minnettarlığının bir eseri midir? Yani bu ağaç, iyiliğin altında kalmayacak kadar izzetli bir ağaç mıdır?

Daha bunlar gibi onlarca soru sorabiliriz. Herhâlde artık anlaşılmıştır ki, Allah'ı inkâr edip bu muhteşem işleri O'nun yapmadığını kabul eden birisi, işte bu kadar hezeyanları kabul etmek zorunda kalır.

Konumuza bir bütünlük vermesi açısından; Risale-i Nur Külliyyatlarında geçen şu paragraf insanı doğru düşünmeye sevk ederek, dem ve damarlara işleyen müthiş bir izâh getirmektedir;

Maahaza, bir semere, bir şecerenin bir misal-i musağğarıdır. Ve o semeredeki çekirdek, o şecerenin defter-i a'mâlidir. O ağacın tarih-i hayatı o çekirdekte

yazılıdır. Bu itibarla, bir semere şecerenin tamamına, belki o şecerenin nev'ine, belki küre-i arza nâzırdır. Öyleyse, bir semerenin sanatındaki azamet-i mâneviyesi, arzın cesameti nispetindedir.

O zerreyi, sanatça hâvi olduğu o azamet-i mâneviyeyle bina eden, arzı haml ve bina etmekten âciz olmayacaktır.

Ve yazımıza sözlerin en güzeli ile hâtime çekerek, bir dahaki sayımızda buluşmak üzere sizleri Allah'a emanet ediyorum...

Görmedin mi Allah nasıl bir benzetme yaptı:

Güzel söz, kökü yerin derinliklerinde sabit, dalları ise göğe doğru yükselmiş bir ağaç gibidir ki Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir.

Düşünüp ders çıkarsınlar diye Allah insanlara böyle temsiller getirir.

Kötü söz ise, gövdesi toprağın üstünden kolayca çıkarılabilen, kökleşip yerleşmeyen değersiz bir ağaca benzer.

(İbrahim Sûresi, 24-25-26)

Güzel söz,
kökü yerin
derinliklerinde
sabit, dalları ise göğe
doğru yükselmiş
bir ağaç gibidir ki
Rabbinin izniyle her
zaman meyvesini
verir.

Yaşayan Şehit Hz. TALHA İBN-İ UBEYDULLAH (RA)

*“Onları seven, beni sevdiği için sever;
onlara buğz eden, bana buğz ettiği için buğz eder.
Onlara eziyet veren, bana eziyet vermiş,
bana eziyet veren, Allah’a eziyet etmiş sayılır.
Allah’a eziyet vereni de, Allah hemen cezalandırır.”*

Hz. Muhammed (sas)

Onun hakkında Kâinatın Efendisi (sas) şöyle söyler: “Yeryüzünde yaşayan bir şehit görmek isteyen Talha ibn-i Ubeydullah’a baksın.” (Tirmizi)

Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Ömer (ra) ve Hz. Osman’ın (ra) dönemlerini görmüş ve Hz. Ali’ye (ra) biat etmiş...66 yıllık ömrünün 46 yılını iman yolunda geçiren bir sahâbî.

İleride çok yakın arkadaş olacağı Zübeyr’den 4 yaş büyük, hidayetine vesile olan Ebû Bekir’den 17 yaş küçük ve uğruna her şeyini feda ettiği Hz. Resûlullah’tan da 19 yaş küçüktür.

Hz. Talha’nın soyu yedinci göbekten dede Mürre’de Efendimiz (sas) ile birleşir ve üçüncü göbekten de Ka’bdan dolayı Ebu Bekir (ra) ile amcaoğludurlar. Hâliyle Teymoğulları’na mensupturlar.

Miladi 590 yılında Mekk’de Ubeydullah ile Sa’be’nin evliliklerinden doğan çocuğa, o gün için bölge insanının çokça kullandığı b i r isim olan

Talha ismi verilir. Talha; Arapça’da bir ağaç ismidir. Zambak ağacı ya da en fazla bilinen anlamı ile akasya ağacıdır. Bu manada da Kur’ân içerisinde Vâkı’a Sûresi’nde (56/29) geçmektedir: "...ve talhin mendud / meyve veren bereketli ağaçlar..."

Her insana isminden bir nasip vardır ya, Hz. Talha da isminden epey nasiplenmiştir. Belirttiğimiz üzere Talha, akasya ağacı anlamına gelir, bu ağacın da şöyle bir özelliği vardır; çok cömert bir ağaçtır, neyi varsa insana verir. Meyvesi, yaprağı, dalları, reçinesi yani neyi varsa... Hz. Talha da böyledir, bir akasya ağacı gibi neyi varsa her şeyini Allah yoluna vermiş, bundan dolayı da defaatle Resûlullah’ın (sas) övgüsüne mazhar olmuştur.

Zengin ve varlıklı bir ailenin çocuğu olarak gözlerini Mekk’de açtı. Ailesindeki ekonomik imkânlar sayesinde rahat bir çocukluk dönemi geçirdi. Ailesini ona yüzmeyi, atıcılığı ve biniciliği öğretmişti ve babası gibi de ticarete ilgi duyuyordu.

Aynı zamanda da ideal

bir ticaret adamının olmazsa olmazı iki temel hususiyetini en güzel şekilde temsil ediyordu:

Sıdk ve semahat...yani güvenilirlik ve kolaylık.

Tarihler 610’u gösterdiğinde İslâmiyet Mekk’de güneş gibi parlıyordu ve iman halkasına ilk dâhil olan Hz. Hatice (r.anha) olmuştu. Onu, on yaşındaki yeğeni Hz. Ali (ra), ardından otuz sekiz yaşındaki yakın dostu Hz. Ebû Bekir (ra) takip etmişlerdi. Evin içerisinde biri olan Zeyd b. Hârise ve Efendimiz’in (sas) halası Safiyye’nin oğlu Zübeyr’in de iman şerbetini içmesiyle, o gün için yedi kişilik küçücük bir iman halkası oluşmuştu. O kutlu halka sekizinci olacak kişiyi bekliyordu. İman halkasının bu sekizinci kişisi, ileride adından çokça bahsettirecek ve cömertlikte zirve olup bu alanda âbidevî bir şahsiyet olacak Hz. Talha’dan başkası değildi.

Hz. Ebû Bekir, iman halkasına kazandıracağı sekizinci insanı arıyordu.

Allah Resûlü (sas), karşısında duran yirmi yaşlarındaki o sadık tüccara olanları anlattı. Hz.

Talha da orada iman

ederek, o kutlu halkanın sekizincisi olmuştur.

Hız. Talha için artık bambaşka bir hayat başlamıştı. İman edip halkaya dâhil olmuştu ve imanın bedelini ödeme noktasında, o da her Müslüman gibi imtihan edilecekti.

Tartışmalar, sözlü ve fiili saldırılar daha imanın ilk gününde başlamıştı. Anne, küfürde dayatıyor, oğlunu bu yeni dinden çevirmeye çalışıyor, Talha ise bir taraftan bu baskılara direnmiyor, bir taraftan da annesinin hidayeti için hem dua ediyor hem de sözleriyle annesine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

İman Yolunda Ödenen Bedeller

O günlerde daha iman halkasına dâhil olmamış, ancak yıllar sonra Efendimiz'i (sas) tanıyıp, ona âşık olacak ve önden giden kahramanların iman yolunda verdikleri mücadelenin boyutunu bizlere aktaracak olan Mes'ûd ibn-i Hırâş, Hız. Talha'nın Mekke'deki günlerinde iman yolundaki sadakatini şöyle anlatır:

"Ben Safa ile Merve arasında dolaşırken kalabalık bir grup insanın bana doğru geldiklerini gördüm. Kenara çekildim ve gelenlerin kimler olduklarını görmek için beklemeye başladım. Baktım ki, en önde ellefi boynuna bağlanmış bir genç ve arkasında ellerindeki kamçılarla o gence vuran adamlar var. En arkada ise yaşlı bir kadın, o da eli kamçılı adamlara sürekli emirler yağdırıyor, onlara gence sürekli vurmaları için emirler veriyordu. Çok merak ettim, kendi kendime dedim ki: 'Kim bunlar? Bu genç nasıl bir suç işlemiş ki, böyle bir cezayı hak etmiş olsun?'

Etraftaki insanlara bu gencin kim olduğunu sorduğumda dediler ki: 'Bu genç Talha b. Ubeydullah'tır.

'Onu döven, ellerindeki kamçılarla ona kırbaçlar vuran kimlerdir?' diye sordum. Oradakiler: 'Bunlar Teynoğulları mensuplarıdır. Yani Talha'nın kardeşleri, amcaları, dayıları ve akrabalarıdır.' dediler.

Bunun üzerine ben de tekrar

sordum: 'Peki şu bağırıp çağıran kadın kimdir?' Dediler ki: 'O da o gencin annesi Sa'be bint Hadrami'dir.

Peki, ne istiyorlar akrabaları o gençten?' diye sordum.

"Talha babalarının dininden yüz çevirip Muhammed'in dinine tabi olmuş. Akrabaları da ona işkence ederek onu yeniden atalarının dinine çevirmeye çalışıyorlar.' diye cevap verdiler.

Ardından bir müddet bu genci takip ettim. Akrabaları ne kadar baskı yaparlarsa yapsınlar o gencin ağzından çıkan cümle şu idi:

"İsterseniz beni öldürün, ama ben asla dinimden dönmeyeceğim."

Mes'ûd ibn-i Hırâş daha sonra Müslüman olacak ve Talha'ya eziyet çektiirdikleri gün aklına gelecek ve şunları söyleyecektir;

"Ey iman! Sen ne değerli şeymişsin ki, her şey senin yoluna harcanırmış."

Yesrib'deki Büyük Sürpriz

Hız. Talha'nın Mekke günleri hep böyle sıkıntılı ve zorlu olmuştur. O, biraz da bu sıkıntılardan uzak kalma adına ticari seyahatlerini artırır; Mekke'de kalmaktansa civar yerlerde ticaret bahanesi ile kalmayı tercih ederdi. Ama Hız. Talha, her ticari sefere çıkarken yüreğinde büyük bir burukluk yaşıyor, kendisinin rahat ederken başta Efendimiz (sas) olmak üzere Müslümanların işkenceler altında inlemesini imandan elde ettiği şerefe sığdıramıyordu. Bunun için de ne zaman Mekke dışına çıksa Efendimiz'den (sas) izin alıyor ve daha infâk, sadaka ve zekâta dair somut emirlerin olmadığı Mekke döneminde bile şahsiyetinin anahtarı olan cömertlikle düşenin elinden tutuyor, zayıf ve yoksullara yardımcı oluyordu.

Yine bir gün Şam'a ticari bir amaçla gitmişti. Götürdüklerini sattı, alacaklarını aldı ve kervanını yola çıkardı. Kervan önden gidecek, kendisi de yine ticari bir amaçla

Medine'ye, o günkü adı ile Yesrib'e uğrayıp, öylece yoluna devam edecekti. Hız. Talha, bu amaçla Medine'ye geldi, bir de ne görsün, yoluna baş koyduğu Hız. Peygamber, iman davası Mekke'ye dar gelmeye başlayınca tüm Müslümanlarla beraber Yesrib'e hicret etmiş, Yesrib'i Medine'ye, Dâru's-Selam yurduna çevirmeye başlamıştı. Talha b. Ubeydullah, hiç beklemediği bu hâl ile karşılaşınca ne yapacağını, ne diyeceğini şaşırmış ve Allah Resûlü'nün (sas) huzuruna gelerek: "Ya Resûlullah! Şu ana kadar ticaretten elde ettiğim tüm sermayem bir kervan ile Mekke'ye doğru gidiyor. Ben Mekke'ye gitsem belki malıma kavuşacağım ama seni kaybedeceğim. Seni kazanayım da seninle beraber olayım da varsın tüm sermayem yok olsun. Sen şahit ol ki tüm varlığımı senin varlığına adadım." diyordu. Allah Resûlü (sas), cömertliği şahsiyetinin anahtarı hâline getiren bu iman insanının yaptığı bu işe çok sevinmiş ve onu tebrik etmişti.

Medine'de Başlayan Yeni Hayat

O günden sonra Hız. Talha için yepyeni bir hayat başlamıştı. O da her Müslüman gibi Medine'yi yurt edinerek orada cihana Muhammedi sancağı taşımak için gayret sarf edecekti. Medine o günlerde yeryüzünün ikinci bir örneğine hâlen rastlamadığı çok güzel bir kardeşlik destanına şahit oluyordu. Bir taraftan evlerini, işlerini, aşlarını, çocuklarını, eşlerini, ailelerini ve tüm sermayelerini iman yolunda bırakıp gelen Muhâcirler; diğer taraftan da neleri varsa kardeşleri ile paylaşmaya hazır Ensâr... Allah Resûlü (sas) her muhâcîri bir ensâr ile kardeş kılıyordu. Cömertlik timsali Talha'yı da büyük Kur'ân karîlerinden ve yine şahsiyetinin anahtar kavramlarından biri cömertlik olan Übey b. Ka'b ile k a r d e ş

kılacaktı. Efendimiz (sas) mescidini, menziline, mektebini inşa ettikten sonra askeri bir teşkilatın önemli bir parçası olan bir istihbarat ağı oluşturmuştu. Bu ağın başına da iki yiğidini geçirmişti: Talha b. Ubeydullah ve Aşere-i Mübeşşere'nin bir diğer yiğidi Said b. Zeyd... Bu iki yiğit bölgeyi karış karış dolaşacaklar ve kuş uça Efendimiz'i (sas) bundan haberdar edeceklerdi.

Ve zaman Uhud zamanıydı...

Uhud'un o zorlu tablolarında Hz. Talha hep olması gereken kâmet ile yerini alıyordu. O gün öyle bir kahramanlık ortaya koyuyordu ki, Efendimiz (sas) onun yaptığını Cebrail'in yaptığı ile eşdeğer görüyor ve şöyle diyordu:

"Uhud'da sağında Cebrail, solumda Talha vardı."

Gün Talha'nın günüydü, ân Talha'nın ânıydı. Hz. Ebû Bekir de ne zaman Uhud'u anlatsa: "Uhud, Talha'nın günüydü." diyecekti.

Uhud'un bu zorlu safhasının bir diğer kahramanı olan Sa'd b. Ebi Vakkas bile diyordu ki: "Uhud günü Talha, hepimizden daha cesur ve cömert davranıyordu. O, Allah Resûlü'nü koruma adına elinden geleni yapıyor, Efendimiz'in (sas) önünde kendini korkusuzca siper ediyordu."

İşte bu tablolardan biriydi; Müşrikler, Efendimiz'in (sas) bulunduğu yerî ok yağmuruna tutmuşlardı. Hz. Talha kendini Allah Resûlü'nün üzerine atmış, O'na canlı kalkan olmuş: "Anam babam sana feda olsun Ya Resûlullah! Sakın başını kaldırma yoksa sana ok isabet eder." diyordu. Hz. Talha kendine isabet eden oklara aldırmaz etmeden Uhud'da melekleri bile imrendirecek bir kahramanlıkla mücadele ediyor ve tüm iman sahiplerine örnek olacak şu sözü

**"Yeryüzünde
yaşayan bir şehit
görmek isteyen Talha
b. Ubeydullah'a
baksın."**

haykırıyordu: "Nahruke nahri, demuke demi Ya Resûlullah! / Canım canına, kanım kanına feda olsun Ya Resûlullah!" Dakikalarca Allah Resûlü'nün (sas) üzerinde kendini böyle siper ediyordu. Bir ara müşriklerin attığı oklar biraz duruldu. Hz. Talha, onların gittiklerini zannetti ve Efendimiz'in (sas) üzerinden kalktı ama yürüyecek hâli kalmamıştı, her tarafından kanlar boşalıyordu. Müşriklerden Mâlik b. Zübeyr, Efendimiz'i (sas) o hâlde görünce tamam şimdi işini bitiririm diyerek Allah Resûlü'ne doğru bir ok attı. Hz. Talha, Efendimiz'e (sas) doğru gelen oku görünce bir anda ne yapacağını şaşırdı ve sağ elini oku engellemek için Efendimiz'in (sas) önünde siper etti. O zalimden gelen ok, Hz. Talha'nın sağ eline hızla saplandı ve elini parçaladı. İşaret parmağı dışında diğer tüm parmaklarını kaybetti. Hz. Talha bu son darbeye daha da dayanacak gücü kalmayarak Uhud'un tepesinde Efendimiz'in (sas) önünde yıkıldı, aşırı kan kaybından bayılmıştı. Efendimiz (sas), Talha'nın düştüğünü görünce: "Koş Ey Ebû Bekir! Koş! Kardeşin Talha'ya sahip çık!" diye seslendi. Hz. Ebû Bekir, koşup Talha'nın yanına geldiğinde, Hz. Talha her tarafı kanlar içerisinde baygın bir hâlde idi. Biraz su getirerek yüzüne doğru hafifçe serpti ve Talha'nın uyanmasını sağladı. Talha gözünü açar açmaz söylediği söz şu oldu: "Keyfe Resûlillah?/ Allah Resûlü nasıl?" Hz. Ebû

Bekir, Efendimiz'in iyi olduğunu, kendisini bizzat O'nun gönderdiğini ve müşriklerin çekildiğini söyledi. Ebû Bekir'den Allah Resûlü'nün selâmette olduğunu duyunca sevindi: "Şimdi ölsem de gam yemem, O ki selâmette dir, O ki iyidir, tüm musibetler bana artık hafif gelir" diyecektir.

Efendimiz (sas) yorgunluk ve yaralarından ötürü yürüyemeyecek bir hâlde idi. Sağına Sa'd b. Ubade, soluna Sa'd b. Muâz girmişti. Efendimiz (sas) bu iki ensâra yaslanarak zor yürüyordu. Bir yere geldiler, yüksekçe ve büyükçe bir kaya ile karşılarına çıktı. Allah Resûlü (sas) bu kayanın üzerine çıkıp oturmak istedi ama bir türlü çıkamadı. Talha, Allah Resûlü'nün çıkmakta zorlandığını görünce o yaralı hâline aldırmaz etmeden koşup geldi, Efendimiz'in (sas) ayaklarının önüne diz çöktü: "Bas ya Resûlullah! Sırtıma bas ve yukarı çık" dedi. Allah Resûlü, Talha'nın sırtına basarak yukarı çıktı. Talha'nın bu davranışı Allah Resûlü'nü (sas) nasıl memnun ettiyse, orada herkesi imrendirecek müjdeyi Talha'ya verdi: "Evcebe Talha! / Talha'ya cennet vacip oldu!"

Hz. Talha, Efendimiz'den duyduğu bu müjdeye hem sevindi, hem şaşırdı: "Ya Resûlullah! Ne yaptım ki ben? Bu kadar küçük bir amel, sahibine cenneti kazandırır mı?" dedi. Evet, Talha haklıydı, yaptığı belki o ân için Allah Resûlü'nün (sas) kayaya çıkması için çömelip bedenini ona merdiven yapmasıydı. Ama amelin değerini küçük ya da büyük olması değil, ihlâs ile Allah için yapılması belirlerdi. Talha da o işi Allah için yapmış, Allah da bu ameli kabul ederek Resûlü'nün lisanı ile onu cennetle müjdelemişti.

Uhud'un üzerinden birkaç sene geçmişti. Allah resulü mescidde hutbe irâd etmekteydi. Hutbenin bir yerinde Ahzâb Sûresi 23.âyeti okumuştı:

"Müminlerden öyle yiğitler vardır ki Allah'a verdikleri sözü yerine getirip sadakatlerini ispat ettiler. Onlardan kimi adağını ödedi, canını verdi, kimi de şehitliği gözlemektedir.

Onlar verdikleri

sözü asla değiştirmediler.”

O sırada mescidde sonradan sahâbenin altın halkasına dâhil olmuş olanlar vardı. Bunun için bilemiyorlardı, bu âyetin kimleri kastettiğini...

Onlardan biri ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ya Resûlullah! Âyetin 'Ve min hum men kade nâbehu / Onlardan bir kısmı, sözlerini yerine getirip şehit oldular' kısmını anladık ki bunlar Allah yolunda şehit olanlardır. Peki, Ya Resûlullah! 'Ve min hum men yentazir ve ma beddelü tebdila / Sözlerini değiştirmeden bekleyenler' kimlerdir? Bunlara örnek verebilir misin?"

Efendimiz (sas) bu soruya hemen cevap vermedi, soru sahibi sahâbî belki anlaşılmamış diye sorusunu bir daha tekrarladı, Efendimiz (sas) yine cevap vermedi, gözleriyle cemaati süzdü, sanki birilerini arıyordu ama hiçbir şey söylemeden minberden aşağı indi. Kapiya doğru yürüdü, tam kapiya varmışken karşısına o gün yemyeşil bir elbise giymiş Talha b. Ubeydullah çıktı. Allah Resûlü (sas), Talha'yı görünce tebessüm etti, cemaate döndü ve dedi ki:

"Biraz önce bana soru soran kişi nerede?"

Sahâbî ayağa kalktı ve: "Bendim Ya Resûlullah!" dedi.

Efendimiz o sahâbî'ye dönerek: "İşte! Bana sorduğun sorunun cevabı... Şu yeşil elbise giymiş insana bak! İşte o, Allah yolunda şehâdeti isteyip ve o yolda verdiği ahdi değiştirmeden duran birisidir."

Efendimiz (sas) soru soran sahâbîye bu cevabı verdikten sonra cemaate dönüp Hz. Talha hakkında bir müjde daha verdi. Bu müjde öyle bir müjdeydi ki, mescidde bulunan herkes o müjdenin sahibinin yerinde olmak istediler. Efendimiz (sas) buyurdular ki: "Yeryüzünde yaşayan bir şehit görmek isteyen Talha b. Ubeydullah'a baksın." Şehidü'l-Hayy / Yaşayan şehit.

Tarih, hicretin 36. yılı;
m e y d a n ,

kardeş kavgasının yaşandığı Cemal Vakâsı. Savaşın öncesinde Hz. Ali, meydana yürümüş, önce Zübeyr ile sonra Talha ile konuşmuş, Hz. Zübeyr bu sözler üzerine savaş meydanını terk etmişti. Hz. Talha da çok büyük bir pişmanlık içerisinde savaşı terk etmenin yollarını aramaya başlamıştı. Hz. Talha o üzüntü ile yerinden kalkma tâkatini kendinde bulamıyor, gözyaşları içerisinde olanları sadece seyrediyordu. Bu arada hâin bir göz Talha'yı gözlüyordu. Bu gözün sahibi aslında Hz. Osman'ın da şehit olmasının en büyük sorumlusu Mervan'dan başkası değildi. Bir müddet Hz. Talha'yı gözetledi ve adeta kendi kendine içinden diyordu ki: "Zübeyr gitti, bu da gitmek üzere. Eğer Talha da bu orduyu terk ederse, askerin morali oldukça bozulacak, iyisi mi fırsat bu fırsat Talha'yı öldüreyim ve bu işten de Ali'yi sorumlu tutarak nasıl Osman'ın kanını kullandıkça, bunu da kullanarak Ali'ye karşı düşmanlığı daha da arttırayım."

Mervan, bu mülâhaza ile Talha b. Ubeydullah'a ucu zehirli bir mızrak attı. Mızrak Hz. Talha'nın ayağına isabet etmişti. Hz. Talha savaş meydanından zorlukla çekildi ve atına binerek o bölgeden biraz uzaklaştı. Aşırı kan kaybediyor, zehir de yavaş yavaş tesirini gösteriyordu. Yaralı bir biçimde orada beklerken birden yakınından bir süvarinin geçtiğini gördü, ona seslendi, süvari Hz. Talha'nın yanına geldi.

Talha b. Ubeydullah sordu: "Sen kimin askerisin?"

Asker: "Ben Hz. Ali'nin askeriyim!" diye cevap verdi.

Bunun üzerine Hz. Talha: "Uzat elini, Ali'nin adına sana biat edeyim. Ben şu an ölüm yolundayım, Allah'ın huzuruna biatını bozmuş biri olarak gitmek istemiyorum." dedi.

Asker elini uzattı ve Talha orada Hz. Ali'ye olan biatını yeniledi.

Asker merakla bu

yaralının kim olduğunu sordu, Talha kendini tanıttı, Hz. Ali'nin askeri hemen bu olanları Hz. Ali'ye bildirmek istedi ve anında atını hızlı bir biçimde Hz. Ali'ye doğru sürdü. Hz. Ali'nin yanına geldiğinde Talha'nın şu an yaralı bir biçimde falanca yerde olduğunu haber vermişti. Hz. Ali hemen yanına Ehl-i Beyt evinin ilk goncası, dedesi Hz. Muhammed'e (sas) fiziken en çok benzeyen Fatıma'nın gülü Hz. Hasan'ı alarak tarif edilen yere gitmişti. Hz. Ali ve Hz. Hasan oraya vardıklarında bir de baktılar ki; Hz. Talha cansız bir biçimde kanlar içerisinde yerde yatıyordu. Hz. Ali hemen koşup Talha'nın başını dizine aldı, göğsüne bastırdı. Hz. Talha, Rahim-i Rahman'a göçmüş; Cemal'de yalanın, entrikanın, fitnenin başı olan birisinin zalim mızrağının kurbanı olmuştu. Hz. Ali, dakikalarca gözyaşı döktü, oğlu Hasan babasının derin üzüntüsünden başına bir iş geleceğinden korktu. Hz. Ali öyle ağlıyordu ki, neredeyse yüreği parçalanacaktı. O, bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da: "Ey Talha! Yıldız dolu şu semanın altında seni toprağa serili görmek bana çok ağır geldi." diyor, eli ile Talha'nın yüzünde ve sakalında oluşan tozları temizliyordu ve daha sonfa da kendi elleriyle Talha ibn-i Ubeydullah'ı defnedecekti.

Bakınız, Efendimiz (sas), Talha için ne güzel de methiyeler diziyor;

* Talhatü'l Hayr / Hayırların öncüsü ve sahibi Talha

* Talhatu'l-Feyyad / Feyizleri ve bereketleri çok olan Talha

* Talhatu'l Cud / Cömertliği ve mertliği fazla olan Talha

* Talhatü'l Cevvad / Sahaveti kendine meslek edinen Talha

* Talhatu's Şehidu'l-Hayy / Yaşayan şehit Talha

Allah şefaatlerine nâil eylesin, âmin...

Sivrisinek (BEÛDAT)

Her şeyin
nihayet derecede
hem san'atlı,
hem suhuletli
vücudu gösteriyor ki,
muhit bir
ilim sahibi olan bir
Kadîr-i Ezelînin
eseridir.

Kur'ân'da adı geçen hayvanlar yazı serimiz devam ediyor. Bunlardan bir tanesi de, 'sivrisinek'tir. Mekke'li müşrikler, Fil, deve gibi iri cüsseli hayvanlardan bahseden âyetleri işittiklerinde, Hz. Peygamber'e ve onun davetine icabet etmiş sahâbeye itiraz etmemişlerdi. Oysa ki, âyetlere itiraz etmek ve alaya almak için mumla bahane aramakta idiler.

Ancak, Cenab-ı Hak, kitabında bizlere şöyle seslenir:

* "Ey insanlar! Size bir misal getirildi; şimdi onu dinleyin: Sizin Allah'tan başka, dua edip çağırdıklarınızın (bâtıl ilahlarınızın) hepsi bir araya gelseler, bir sineği yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey kapsa, onu da geri alamazlar. İsteyen de âciz, istenen de!" (Hac Sûresi, 73)

* "Allah'tan başka veli edinenlerin hâli, örümceğin durumu gibidir. Örümcek de bir yuva yapar; fakat

yuvaların en zayıfı örümceğin yuvasıdır, keşke bilseler!" (Ankebût Sûresi, 41) âyetlerinde olduğu gibi, sinek ve örümcek gibi küçük canlılardan da misaller verdiğinde ve onların adlarını andığında, müşrikler, itiraza başladılar. Güya Kur'an'ı küçük düşürmek için aradıkları fırsatı bulmuşlardı. Onlara göre; Allah, nasıl olurdu da, bu hakir ve küçük şeylerden bahsederdi, hiç olur muydu? Onların bu tür itirazlarına, Cenab-ı Hak, Bakara Sûresinin 26. âyetiyle cevap verdi:

* "Allah, sivrisinekle yahut ondan daha küçüğüyle misal vermekten çekinmez. İman edenler bilirler ki, o, Rablerinden gelen hakkın tâ kendisidir. İnkâr edenler de 'Allah bu misalle ne demek istedi?' deyiverirler. Allah, bu misalle nicelerini saptırır, nicelerini de doğru yola ulaştırır. Aslında, Allah'ın saptırdıkları, zaten yoldan çıkmış olanlardır."

Bu âyetle ismi geçen sivrisineğin, Arapça adı 'BEÛD' dur. Âyetle 'BEÛDAT' şeklinde yer alır. Kelimenin sonundaki 't' harfi kelimeye dışıl bir anlam yükler. Yani âyetle sivrisineğin dışısından bahsedilmektedir. Yani misal olarak özellikle dışı sivrisinek seçilmiştir!

Kur'an'ın, özellikle dışı sivrisinekten bahsediyor olmasının elbette büyük bir hikmeti vardır. Ancak bu hikmet, âyetin nazil olduğu zamandan yüzyıllar sonra, bilimsel bir dizi araştırmalar sonunda ortaya çıkmıştır. Bu sayımızda ayrıntılarıyla okuyacağınız gibi, insanın kanını emen ve kanı yumurtaları için kullanan sivrisinek, dışı sivrisinektir. İşte Kur'an, bu gerçeğe işaret etmek için misali dışı sivrisinekten vermiştir.

Sivrisinekler Nasıl Görür?

Sivrisineğin ısı algılayıcıları, 1/1000 derecelik hassasiyette ısı farklarını algılayabilecek kapasitede yaratılmışlardır. Sivrisineklerdeki bu organın adı "Tarsi" organıdır. Şu ana dek yapılmış en hassas termal kameraların 1/10 hassasiyetinde olduğu düşünüldüğünde bu oranın ne derece yüksek olduğu anlaşılabilir. Tam da bu noktada düşünülmelidir ki, termal kameralar son yüz yıl içerisinde geliştirilen bir teknolojidir, daha öncesinde böyle bir konunun farkında bile değildik. Ayrıca termal görüntüleme teknolojisi binlerce mühendis ve bilim adamının binlerce günlük mesaiyi sonucu ortaya çıktığı bilinmesine rağmen, Darwinistler sivrisineklerdeki "Tarsi" organının üstün özelliklerini "yeterince zaman verirsiniz olur" gibi gülünç bir şekilde açıklamaktadırlar. Böylece, ihtiyacı olduğu protein kaynağı olan kanı, tamda olması gereken konumdan yani termal olarak tespit ettiği damardan alabilmesi muhteşem bir ilmin ürünüdür.

NASIL BESLENİRLER?

Kan damarını bulunca, ilk önce hortumcukları vasıtasıyla noktayı seçer. Deriyi ise sanıldığı gibi basınçla değil, üst çene ve dişlerinin bulunduğu alt çenesi ile yarar. Testere gibi ileri geri hareketler ile deriyi keser ve açılan yarıktan iğnesini kan damarına

* "Ey insanlar!
Size bir misal
getirildi; şimdi onu
dinleyin:
Sizin Allah'tan
başka, dua edip
çağırdıklarınızın
(bâtıl ilahlarınızın)
hepsi bir araya
gelseler, bir sineği
yaratamazlar.
Sinek onlardan
bir şey kapsa,
onu da geri alamazlar.
İsteyen de âciz,
istenen de!"
(Hac Sûresi, 73)

sokar. Şırıngaya benzeyen iğnesi ise bir kılıfla korunmuştur. Kan emme sırasında bu kılıf iğneden sıyrılır.

LOKAL ANESTEZİ

Sivrisinek bir insanı ısırıldığı anda, insan vücudunda yaratılan savunma sistemi devreye girer ve o bölgede kanı durdurmak için gerekli bir enzim salgılanmaya başlar. Bu enzim aynı zamanda kanın pıhtılaşmasını sağlar. Bu sayede, bir yeri kanayan insan kan kaybından ölmez ve akan kan bir müddet sonra pıhtılaşarak durur. Eğer sinek kanı emerken kan pıhtılaşırsa sinek beslenemez. Burada büyük bir problem vardır ki, o da kanın pıhtılaşmasıdır. Avının vücudundaki pıhtılaşmayı önleyecek bir sıvıyı, damardan açtığı deliğe bırakır ve bu sıvı dokuları uyuşturur ve kanın pıhtılaşmasını önler. Sivrisineğin ısırıldığı bölgenin daha sonra kaşıntı yapması ve şişmesinin nedeni bu

sıvıdır.

Bütün bu anlatılanlar saniyelerle ifade edilebilecek bir zaman diliminde olup biterken, insan kendisini bir sivrisineğin soktuğunun farkına bile varmaz.

Kuşkusuz sivrisineğin insan vücudundaki kanın kimyasal bileşimi hakkında bilgi sahibi olması ve sonra da bu bilgiyi değerlendirerek kendi bedeninde çözümler geliştirmesi söz konusu dâhi olamaz. Açıktır ki, sivrisinekteki salgı ve bu salgıyı canlıların damarlarına enjekte edebilmesini sağlayan sistem, hem insanın hem de sivrisineğin anatomisini en ince ayrıntısına kadar bilen ve bunlara hâkim olan tek bir yaratıcının yaratmasıyla var olmuştur.

Şimdi, bu mükemmel icrââtı; sebeplerin yaptığını söyleyen ya da kendi kendine olduğunu iddia eden ve Allah'ı inkâra yeltenen kişilere soruyoruz:

1- Yıllarca eğitim almış hemşireler bile bazı zamanlar damarı bulamamakta, iğneyi yanlış yere saplamaktadırlar. Buna rağmen hiç bir eğitim almayan sivrisinek hedefini asla şaşırılmaz. Sineğe bu dersi kim vermiştir?

2- Eğer ısı algılayıcıları sayesinde bu işi yapıyor dersen, biz de deriz ki: Bu son derece gelişmiş olan ısı algılayıcılarını onun vücuduna hikmetle kim yerleştirdi? Sakın tabiat deme! Çünkü kör, sağır, cansız, şuursuz tabiat böyle hikmetli bir fiile, hem de milyonlarca fertte sahip olamaz.

3- Daha önce dediğimiz gibi, bu ısı algılayıcıları ışığa bağlı olarak çalışmıyor. Gece de sıcaklık değişimini hissedebiliyor. Eğer ışığa bağlı olsaydı, sinek gece beslenemezdi. Gündüz ise onu gören avı tarafından zaten beslenemezdi. Bu ise sivrisineğin sonu demekti. Acaba onun beslenebilmesi için ısı algılayıcılarını ışığa bağlı kılmayan ve karanlıkta da çalışmasını tasarlayan hikmet sahibi sanatkâr kimdir?

4- Sineğin, ufacık iğnesini koruması için bir kılıfı vardır. Acaba bu kılıfı hangi terzi ona dikmiştir?

5- Sinek, deriyi delmek için ise dişini ve çenelerini kullanır. Acaba

dişini ve çenelerini kullanmayı ona kim öğretmiştir? Hatta bundan da önce, onun vücudunda bu diş ve çeneyi hikmetle kim yaratmıştır?

6- Belki de en önemlisi; kanın pıhtılaşmasını önleyen enzimi, açtığı delikten içeriye bırakmasıdır. İlk önce, sinek kanın pıhtılaşacağını nerden biliyor?

Hadi biliyor, pıhtılaşmayı önleyen enzimi üretecek tezgâhı ve fabrikayı vücuduna kim yerleştirdi? Sadece tezgâhın olması da yetmez, zira kanın pıhtılaşmasını önleyecek sıvının formülünü bilmek için âdeta bir kimyager olmak gerekir. Sivrisinek acaba hangi kimya okulunu bitirdi?

Kur'an'ın kâinatı nasıl okuttuğunu görüyoruz. En âciz sebeplerden böyle mükemmel sonuçları yalnızca Sâni-i Kadîr-i Zülcelâl olan Allah (cc) yaratabilir.

Eğer bütün eşya birden o Kadîr-i Ezeliye ve Alim-i Külli Şeye verilmezse, o vakit sinek gibi en küçük bir şeyin vücudunu, dünyanın ekser nevilerinden hususî bir mizanla toplamak lâzım gelmekle beraber; o küçük sineğin vücudunda çalışan zerrelere, o sineğin sırr-ı hilkatini ve kemâl-i san'atını bütün dekaikiyle (incelikler) bilmekle olabilir. Çünkü esbab-ı tabiiye ile esbab-ı maddiye, bilbedahe ve umum ehl-i aklın ittifakıyla, hiçten icâd edemez. Öyleyse, herhalde, onlar icâd etse, elbette toplayacak. Madem toplayacak; hangi zihayat olursa olsun, ekser anâsır (elementler) ve envândan nûmuneler, içinde vardır. Adeta kâinatın bir hülâsası, bir çekirdeği hükmündedir. Elbette, o halde bir çekirdeği bütün bir ağaçtan, bir zihayâtı bütün rû-yi zeminden (yeryüzü) ince elekle eleyip ve en hassas bir mizanla ölçüp toplattırmak lâzım geliyor. Ve madem esbab-ı tabiiye cahildir, câmidir (cansız); bir ilmi yoktur ki bir plân, bir fihriste, bir model, bir program takdir etsin, ona göre mânevî kalıba gelen zerrâtı eritip döksün, tâ dağılmasın, intizamını bozmasın. Hâlbuki herşeyin şekli, heyeti (genel yapısı) hadsiz tarzlarda olabildiği için, hadsiz had ve hesaba gelmez eşkâller (şekiller), miktarlar içinde bir tek şekil ve miktarda, sel gibi akan anâsırın zerrelere dağılmayarak, muntazaman,

“Allah, sivrisinekle yahut ondan daha küçüğüyle misal vermekten çekinmez. İman edenler bilirler ki, o, Rablerinden gelen hakkın tâ kendisidir. İnkâr edenler de ‘Allah bu misalle ne demek istedi?’ deyiverirler. Allah, bu misalle nicelerini saptırır, nicelerini de doğru yola ulaştırır. Aslında, Allah’ın saptırdıkları, zaten yoldan çıkmış olanlardır.”

miktarsız, kalıpsız, birbiri üstünde kitle halinde durdurmak ve zihayata muntazam bir vücut vermek, ne derece imkândan, ihtimalden, akıldan uzak olduğu görünüyor. Elbette kimin kalbinde körlük yoksa görür.

Evet, bu hakikate binaen, "Allah'tan başka bütün çağırıldığınız ve ibadet ettiğiniz şeyler toplansalar da, asla bir sineği halk edemezler." (Hac Sûresi, 73)

Bu âyet-i azîmenin sırrıyla, bütün esbab-ı maddiye toplansa, onların ihtiyaçları da olsa, bir tek sineğin vücudunu ve o vücudun cihâzâtını mizan-ı mahsusla (özel ölçü) toplayamazlar. Toplasalar da, o vücudun miktar-ı muayyenesinde (belirlenmiş miktar) durduramazlar.

Durdursalar da, daima tazelenmekte olan ve o vücuda gelip çalışan zerrâtı, muntazaman

çalıştıramazlar. Öyleyse, bilbedahe, esbab bu eşyaya sahip çıkamazlar. Demek Sahib-i Hakikîleri başkadır.

Evet, öyle bir Sahib-i Hakikîleri var ki, "Sizin yaratılmanız da, diriltilmeniz de, tek bir kişinin yaratılıp diriltilmesi gibidir." (Lokman Sûresi, 28) âyetinin sırrıyla, bütün zeminin yüzündeki zihayâtı, bir sineğin ihyâsı kadar kolay yapar. Bir baharı, bir tek çiçek kolaylığında icâd eder. Çünkü toplamaya muhtaç değil. "Allah bir şeyin olmasını murad ettiği zaman, O sadece 'Ol' der, o da olur." (Bakara Sûresi, 117) âyetine mâlik olduğundan; ve her baharda hadsiz mevcudat-ı bahariyenin madde-i unsuriyesinden başka hadsiz sıfât ve ahvâl ve eşkâllerini hiçten icâd ettiğinden; ve ilminde her şeyin plânı, modeli, fihristesi ve programı taayyün ettiğinden; ve bütün zerrat Onun ilim ve kudreti dairesinde hareket ettiklerinden, kibrit çakar gibi her şeyi nihayet kolaylıkla icâd eder. Ve hiçbir şey, zerre miktar hareketini şaşırmas. Seyyârat (gezegenler) mutî (itaat eden) bir ordusu olduğu gibi, zerrat dahi muntazam bir ordusu hükmüne geçer. Madem o kudret-i ezeliyeye istinaden hareket ediyorlar ve o ilm-i ezelinin düsturuyla çalışıyorlar; işte o eserler, o kudrete göre vücuda gelir. Yoksa o küçük, ehemmiyetsiz şahsiyetlerine bakmakla o eserler küçülmez. O kudrete intisap (bağlanma) kuvvetiyle;

* Bir sinek, bir Nemrut'u gebertir.

* Karınca, Firavunun sarayını harap eder.

* Zerre gibi küçük çam tohumu, dağ gibi koca bir çam ağacının yükünü omuzunda taşır.

Nasıl ki bir nefer, askerlik vesikasıyla padişaha intisap noktasında, yüz bin defa kendi kuvvetinden fazla, bir şâhı esir etmek gibi eserlere mazhar olur. Öyle de, her şey, o kudret-i ezeliyeye intisabıyla, yüz bin defa esbab-ı tabiiyenin fevkinde mucizât-ı san'ata mazhar olabilir.

Elhasıl, her şeyin nihayet derecede hem san'atlı, hem suhuletli vücudu gösteriyor ki, muhit bir ilim sahibi olan bir Kadîr-i Ezelinin eseridir.

ÂYET-İ KERÎME'den HADÎS-İ ŞERİF'e

ÂYET-İ KERÎME

Yalnız Allah'a ibadet edip O'na hiçbir şeyi şerik yapmayın.

Anneye, babaya, akrabalara, yetimlere, fakirlere, yakın komşulara, uzak komşulara, yol arkadaşına, garip ve yolculara, ellerinizin altındakilere (hizmetçi, işçi) de güzel muamele edin. Bilin ki Allah kendini beğenen ve övünüp duran kimseleri sevmez. (Nisâ Sûresi, 36)

HADÎS-İ ŞERİF

Allah'a ve âhiret gününe inanan misafirine ikram etsin.

Allah'a ve âhiret gününe inanan akrabasını gözetsin.

Allah'a ve âhiret gününe inanan ya hayır söylesin ya da sussun.
(Buhâri, Edeb, 85)

FANİ SANİYELERDEN BAKİ SAATLERE

Kendilerinden rivayet edilen hadîs-i Şerif binden fazla olan Sahabî Efendilerimize "Müksirûn" denir.

Sahabenin sayısı yüzbinlerin üzerinde olduğu halde ancak binbeşyüze yakın kişiden hadîs-i Şerif rivayet edilmiştir.

Ahmed ibn-i Hanbel (ra), Sahabe içinde çok hadîs-i Şerif rivayet edenlerin altı kişi olduğunu söyler ve rivayet sayılarını verir;

1. Hz. Ebû Hüreyre (ra): 3848
2. Hz. Abdullah ibn-i Ömer (ra): 2019
3. Hz. Enes ibn-i Mâlik (ra): 2178
4. Hz. Âişe (r.anha): 2210
5. Hz. Abdullah ibn-i Abbas (ra): 1696
6. Hz. Câbir ibn-i Abdullah (ra): 1206

SÖZÜN ÖZÜ

* Hz. İmam Gazzâlî (1058-1111)

"Say ki öldün! Yalvardın, yakardın; sana bir gün daha verildi. İşte bugünü o gün bil, öyle yaşa."

* Hz. Abdulkâdir Geylânî (1078-1166)

"Zaten bütün derter, sıkıntılar dünyayı sevmekle başlar. Dünya sevgisi azalınca tabîî olarak üzüntüler de azalır."

* Hz. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (1207-1273)

"Ey Nefsim! Seni sen yapan benim, beni de ben yapan sensin. Ya yola gel beraber gidelim, ya da yoldan çekil ben Hâkk'a gideyim."

* Hz. Bedüzzaman Said Nursî (1878-1960)

"Şu gördüğün büyük âleme büyük bir kitap nazarıyla bakılırsa, Nur-u Muhammedî (sas); o kitabın kâtibinin kaleminin mürekkebidir."

Bizi Sensiz Etme

Ya İlahi! Rabbim Sensin!

Çünkü ben abdim. Nefsimin terbiyesinden âcizim. Demek beni terbiye eden Sensin...

Hem Sensin Hâlık!

Çünkü ben mahlûkum, yapıyorum...

Hem Rezzak Sensin!

Çünkü ben rızka muhtacım, elim yetişmiyor. Demek beni yapan ve rızkımı veren Sensin...

Hem Sensin Mâlik!

Çünkü ben memlûkum. Benden başkası bende tasarruf ediyor. Demek Mâlikimiz Sensin...

Hem Sen Azîzsın!

İzzet ve azamet sahibisin! Ben zilletime bakıyorum, üstümde bir izzet cilveleri var. Demek Senin izzetinin âyinesiyiz...

Hem Sen Ganiyy-i Mutlaksın!

Çünkü ben fakirim. Fakrımın eline yetişmediği bir gınâ veriliyor. Demek ganî Sensin, veren Sensin...

Hem Sen Hayy-ı Bâkîsin!

Çünkü ben ölüyorum. Ölmemde ve dirilmemde, bir daimî hayat verici cilvesini görüyorum...

Hem Sen Bakisin!

Çünkü ben; fena ve zevalimde, Senin devam ve bekanı görüyorum...

Hem Sen Kerîmsin!

Umulmadık yerden ihsan edensin! Çünkü ben nankör ve cimriyim. Bu kadar nimetlerin şükrünü eda edemiyorum, senin rızan dairesinde sarf etmiyorum...

Hem Sen Muhsînsin!

Bütün iyilikler, güzellikler Sendendir, Senden gelir. Çünkü ben kötülük ve günahlara mazharım, suç ve kabahatim çoktur...

Hem Sen Gafursun!

Günahları bağışlayansın. Çünkü ben günahlardan kurtulamıyorum, mağfiretin olmazsa kim beni bağışlar, suçlarımı affeder?...

Hem Sen Azimsin!

Azamet sahibisin. Çünkü ben hakirim. Sen olmazsan bir hiçim, hiçbir şeref ve değere sahip değilim...

Hem Sen Kavîsin!

Her şeye gücün yeter. Çünkü ben zaifim, Senin yardımın olmazsa hiçbir şeye gücüm yetmez...

Hem cevap veren, atıyye veren Sensin!

Çünkü biz umum mevcudat, kalî ve hâlî dillerimizle daimî bağırıp istiyoruz, niyaz edip yalvarıyoruz. Arzularımız yerlerine geliyor, maksudlarımız veriliyor. Demek bize veren Sensin...

Hem Sen Eminsin!

Çünkü ben korkuyorum, ancak Seninle emniyet bulurum. Kalplere huzur, akıllara güven veren Sensin, sana korku ârız olmaz...

Hem Sen Cevadsın!

Cömertsin. Çünkü ben ihsanına muhtacım, Sen ise bol bol verensin, atıyyen bitmez, hazinen tükenmez...

Hem Sen dualara icabet eden Mucibsin!

Çünkü duâ edip yardıma muhtaç olan benim. Kabul buyurmazsan hangi kapı var gideyim...

Hem Sen Şafîsin!

Bütün maddî manevî hastalıklara şifa verensin. Çünkü ben hastayım, türlü türlü illet ve hastalıklara müptelayım...

İşte, Sen günahlarımı mağfiret et, suçlarımı bağışla, her türlü hastalığıma şifa ver; ya Allah, ya Kâfi, ya Vafi (sözünde duran), ya Rahîm, ya Şâfi, ya Kerîm, ya Muâfi (afiyet veren)!

Veysel Karanî (Üveys el-Karanî)

Çocuk Gözünden Nimet

Eğer tüm dünya bom boş olsaydı bu kadar güzel olur muydu?

İşte Allah bütün nimetlere sahiptir.

Ve tüm dünyayı ve uzayı Allah yapmıştır.

Ve Allah o küçücük tohumdan sonra çiçek yapıp, sonra fidan yapıp, sonra ağaç yapıp, nasıl bu meyveleri yaptı. İşte Allah çok büyük bir kudrete sahiptir.

Ve Allah'ın istediklerini yaparsak, O da bizim istediklerimizi yapar.

Eğer siz cennete gitmek istiyorsanız önce topağın altına girmelisiniz.

Ve siz dua ederseniz Allah duanızı zaten kabul eder.

Ve en önemlisi de namazdır.

Ve siz namazlarınızı ihmal etmeyip, hızlı da kılmayıp yavaş kılınız.

Ve yalan söylemeyin, şaka yapmak yalandan daha güzeldir.

Ama ayıp şeyler de söylemeyin, düzgün şaka yapın.

Ve şimdi sıra insanlarda; insanın vücudunu Allah çok güzel yaptı ve tuvaletimizi yapamasaydık ne kadar kötü olduğunu bir düşünün.

Midemiz olmasaydı, tüm yiyecekler nereye gidecekti.

Ve eğer dilimiz olmasaydı ve yutkunamasaydık hiç konuşamazdık ki.

Ve ellerimiz-ayaklarımız olmasaydı yürüyüp, bir şeylere tutunamazdık.

Bir de en büyük nimeti söylüyorum: SU.

Ve siz, biz suyu istediğimiz gibi harcayacağız dersiniz siz bilirsiniz. Hiç su kalmadığında o zaman ne kadar güzel bir nimet olduğunu anlarsınız.

Ve ağacın üstündeki meyveleri teker teker Allah koymuştur.

Çünkü biz teker teker koyamaz, ağaçların elbiselerini dikemez ve güneşi nasıl çıkaracaktık.

İşte, Allah çok büyük bir kudrete sahiptir.

Ve ay olmasaydı gece nasıl etraf aydınlanacaktı.

Ve güneş olmasaydı gündüz nasıl etrafı aydınlatacaktı.

O zaman gece de gündüz de hep karıştırdı.

Eğer çiçekler olmasaydı, dünya nasıl güzel kokacaktı.

NOTLAR

Selâm Olsun

Bu dünya fanidir.
En büyük dava baki olan âlemi kazanmaktır.
İnsanın îtikâdı sağlam olmazsa, o davayı kaybeder.
Davayı soluklayan nefesler ya davada yaşayacak ya da bu dünyada son bulacaktır.
Ey gaflete dalıp, bu hayatı tatlı görüp, ahireti unutup, dünyaya talip bedbaht nefsim!
Acaba ömrün ebedî midir?
Vücudun kabir tarafına bir inişten koşar gibi gidiyor.
Hayat apartmanı yıkılıyor,
Ömür tayyaresi şimşek gibi geçiyor.
Zaman da sel dolaplarını süratle çalıştırıyor.
Yeryüzü sefinesi de, süratle giderken “Bulutların geçişi gibi geçip gider” âyetini okuyor.
Eyvah, aldandık!
Şu hayat-ı dünyeviyeyi sabit zannettik.
O zan sebebi ile bütün bütün zayı ettik.
Evet, şu güzeran-ı hayat bir uykudur, bir rüya gibi geçti,
Şu temelsiz ömür dahi bir rüzgâr gibi uçar gider.
Sefine-i arz hiç duraksamadan yürürken;
dünyanın gayr-ı meşru lezzetlerine uzatılan ellere, zehirli dikenlerin batacağı düşünölsün.
Zehirli dünya oklarına bakıp el uzatma.
Hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork!
Bir lokma, bir kelime, bir dane, bir lem’a, bir işarete batma!
Dünyayı yutan büyük letâiflerini onda batırma.
Uzatılan ellere yetişemiyoruz.
Günahlar, ruhumuzda kara delikler oluşturdıkları için,
şevk ve heyecanımız kalmıyor, ümidimizi yitiriyor ve çağlayanlar gibi coşamıyoruz.
Hayallerimiz kirlendi, gaye-i hayalsiz kaldık.
Nutkumuz tutuldu, yutkunamaz olduk.
Oysa ki; ânı kurban edebilsek,
Her ân O’nun için var olmanın heyecanını yaşasak,
Bozkırlar gül olurdu, karanlıklar nur olurdu, duygular
ummân olurdu.
Çimenler gibi en ufak bir rüzgârda hemen yatmayın,
Çınar olmayı hedefleyin, kasırgalara karşı dik durun,
asırlara meydan okuyun.
Gıybpsiz havalarda nefes alın,
Şükür mayası atın muhabbetlerinize.
İntikam hırsı, hüsrân kapısının eşiğidir.
Kötölüğe iyiliğin en güzeli ile karşılık verin,
Bir de bakarsınız, aranızda düşmanlık bulunan kimse candan bir
dostunuz oluvermiş.
Hayallerin hayatla buluşması,
Sözün tesirli olması,
İstikamette sapma olmaması,
“Emrolunduğun gibi dosdosğru ol” ilâhi fermanını bütün hücrelerine
okutmakla mümkündür.
Durmayı haram, yürümeyi mekrûh, koşmayı farz kılanlara selâm
olsun,
Selâm olsun, başkasının günahına ağlayanlara,
Selâm olsun, bu fani hayat için dostluk yapmayanlara.
Rabb-i Rahim'den sözle olan bir selâm yine onlara. . .
(Yasin Sûresi, 58)

Gaye-i Hayal

*“Sübhânsın ya Rab!
Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki?
Her şeyi hakkıyla bilen,
her şeyi hikmetle yapan Sen’sin.”*

(Bakara Sûresi, 32)

